

Het amoureuze lusthof, of 't vervolg van Thirsis Minnewit

bron

Het amoureuze lusthof, of 't vervolg van Thirsis Minnewit. Jacobus van Egmont, Amsterdam 1719
(zevende druk)

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_amo004amou02_01/colofon.php

© 2013 dbnl

dbnl

Voor-reeden Tot den Leezer

Liefhebbers van 't geneur,
 Komt en ziet dit Boek eens deur,
 Gy die met Hert en Zinnen,
 Zang beminnen;
 Hier is het puykje voor u uytgezogt,
 En voortgebrogd,
 Van al de nieuwste dingen, Om te zingen.

Het Amoureuze Hof,
 Met de aldernieuwste Snof,
 Word aan u opgedraagen,
 Met behagen;
 Gy zult hier vinden veelderhande smaak,
 Tot u vermaak,
 Om te bedryven Vreugden, Met geneugden.

**Het Amoureuze Lust-Hof,
Of 't vervolg van Thirsis Minne-Wit.
Bestaande in de aangenaamste Gezangen, op de
Nieuwste en hedendaagsche Voyzen, die in geen
Liedeboeken te vinden zyn, als in desen.**

Minnaarsklagt.

Op een Nieuwe Voys.

AG schoone Maagt,
U lieve lonken,
Ontfonken
Mijn hert zo lang behaagt,
Gy steld de min,
Gantsch uyt u zin,
En wilt maar met u vryheyd pronken.
    Laat af, laat af,
Ik kan die plagen,
Niet dragen,
En moet in ' naare Graf,
Komt Engelin,
Gunt myn u min,
En maakt een eynde van mijn klagen.
    Ey haast u dan,
mijn tweede leven,
Sal geven,
meer als je denken kan,
Daar op gerust,
Nog eens gekust,
wyl wy als nu te zaam herleven.

Tegen-Zang.

Verliefde maagt,
meent gy met lonken,
Ontfonken,

mijn hert wel eer behaagt,
 Ik stel de min,
 Gants uyt mijn zin,
 Ik drink mijn liever half dronken.
     Weg geyle min,
 Iou regte zotje,
 'k Bespotje,
 En ban u uyt mijn zin,
 Schoon ik wel schijn,
 U slaaf te zijn,
 't Is maar geveynst, Want ik bedotje.
     Als ik de Wijn;
 Zie in de Beker:
 't is zeker:
 De beste Medicijn,
 Die voed de vreugt,
 En doet mijn deugt,
 Dies hoef ik nooyt geen Apotheker.

Een Ander.

Ag Clorimeen,
 Wilt gy mijn moorden
 met woorden,
 En zeggen eeuwig neen,
 Kon ik u hert,
 En gy mijn smert,
 Ag dat ik eens den inhoud hoorden.
     Ik weet gy dra,
 Met stralend oogen,
 Bewoogen
 My gaf het lieve ja,
 Dan quam mijn druk,
 Tot groot geluk,
 Gebruykt dan haast u meede doogen.

Tegen-Zang.

Weg malle pry,
 met al u snappen,
 En klappen,
 Ik laat u in de ley:
 Schoon gy mijn Ziel,
 Wel eer beviel,
 Gy zult my nimmer weer betrappen.
     Dat komt Sottin,
 Van na te loopen,
 En hoopen
 Op uwe trotze min,
 Ik lag u uyt,
 Gewaande Bruyd,
 'k Zal voor mijn geld wel beter koopen.
     Het blinkent Goud,
 Heeft veel vermogen,
 In d'oogen,
 Van Iuffers jonk en oud,
 Beklaag dan niet,
 U zwaar verdriet,

Gy hebt u zelfs te los bedrogen.

Samenspraak tusschen een Harder en een Harderin.

Voys: Van Prutje.

Harder.

ONTwaekt schoon Harderinne,
Mijn zoete Silvia,
Mijn Engel wilt u kleeden gaen,
Want de dageraet komt aen,
Wilt mijn reden hooren,
Ik heb u zo vaak gewekt,
't Is mijn uytverkoren,
of gy met Philander gekt.

Harderin.

Sou ik met u treden,
 Wel Harder gy word quaet,
 zijn geen reeden van de min,
 Voor een jonge Harderin,
 Sou ik met u gekken,
 Ey Philander u niet stoort,
 Ik zal mijn aantrekken,
 En gaen zoetjes met u voort.

Harder.

Nu ik hoor deeze woorden,
 Uyt uwe lieve mond,
 mijn alderliefse Silvia,
 Nu is mijn jonk hart gezont,
 Ik zal u verbeyden
 mynen Engel kleeid u ras,
 Om ons Vee te Weyden,
 Samen op het groene Gras.

Harderin.

Harder, Harder, Harder,
 Zee daer zo kom ik aan:
 met opent Silvia haer deur,
 daer zag zy Philander staen,
 die haer vriendelyk kuste,
 voor haer lieve lipjes rood:
 So veel als 't hem luste,
 En haer goede morgen bood.

Sus, sus, sus Philander,
 Gy maekt het al te bont:
 Ey lieve spaert u kusjes maer,
 Al te veel is ongezond;

Harder.

't Is uyt vriendschap liefje,
 En om onze min te voen,
 kom mijn Honing diefje,
 Met Filander in het Groen.

Daer op gingen zy drijven,
 Haer zagt gewolde Vee,
 Langs Berg en Dal in 't groende Wout,
 Heel zoetjes met haer twee?
 De Nagtegaal met lusten,
 Song boven op eenen boom,
 Dat deed haer beyde rusten,
 Aen een Kristalyne stroom.

Daer praten zy te zamen,
 heel zoetjes van de min:
 tot dat de Son haest onder ging,
 Trokken Harder en Harderin,
 Samen uyt de Weyden,
 En van een gescheyden,
 Dreven een ieder na haar stal,
 Het was haer Schaepjes al.

De Rouw Klagt van de Waard in 't Holletje, over de dood van Marry met de Gaatjes.

Voys: Aurora brengt den klaren dag.

O Dood! wat doeje mijn verdriet!

Iou mager scherminkel:

Komt ghy in mijn winkel,

dat u niemant ziet,

En slaet hier met u zeyssen:

So mijn beste klant,

Dat zy moest gaen verreyzen:

met de Sjap in de hant,

En voert haer zo van kant.

Zy was een Venus Dogter schoon,

Uyt het geslagt van Levi,

Kist of Kevi,

Had geen ander loon,

als dat sy steeds kon winnen:

In de Uyle vlugt,

Door 't zoete spel der minnen

't was voor haar een vreugt:

En deed haer groot geneugt.

Het loon dat zy dan had verdient,

dat zou by haer niet stinken,

Maar zy ging 't verdrinken,

Bagchus was haar vriend,

In de klare Ienever,

Ging zy met een snap,

Het was haer kuit en leever,

Ia de Sjap, Sjap, Sjap,

Dat was haar knap.

Het was eens om een weddingschap,

dat sy sou sonder minken,

Honderd Halfjes drinken,

Van Ienever Sjap,

En dat in korte wijlen,

Van twee uren tydt,

De Waert tapt zonder feylen,

Pasten braaf op 't kryt,

Hy dagt dat 's goed profijjt.

Een Halfje was voor haar een klok,

Zo dra de Waert kon tappen,

Gong zy 't binnen lappen,

Ieder was een slok,

Zy dronk zo zonder falen,

Ieder Vlieg een klap,

Tot negen en tnegentig malen,

Ia de Sjap Sjap, Sjap,

dat was haer beste knap.

't Honderste Halfje kreeg zy weer,

En vatten 't in

haer handen,
 stak het aen haer tanden,
 Maer toe viel sy neer,
 De dood quam haer ontroeren;
 Mond en oog en sluyt:
 En Charon quam haer voeren,
 met sijn zwarte schuyt:
 Alzo ter Waereld uyt.

O Charon 't is mijn grote schat,
 Dat gy mijn klant komt halen,
 Zonder te betalen
 mijn Ienever dra,
 Zy sal u laten drinken,
 Past wel op u veer,
 dat ligt u Boot sal zinken,
 Brengtze liever weer,
 of ik in 't kort faljeer.

Komt zy in 't onder aerdse Rijk,
 Van boven neer te klimmen,
 By die zwarte schimmen,
 dan word zy haest rijk,
 Zy kan by kleyne maetjes,
 Zetten op een tap,
 By marry met de gaetjes,
 Daer verkoopt men Sjap,
 Kom stapjes met een snap.

Mars van Oxenstiern.

Schoone die door Venus kleyne wigt,
 Veel Minnevonkjes stigt,
 Segt waarom tog,
 Ontrekt gy nog,
 U Minnaar uyt gezig,
 Liefwaerde zoet aerdige beelt;
 mijn vreugt en geneugt en mijn weeld,
 U lonken ontfonken mijn ligt,
 U Schoone roo koonen doen my,
 Mijn hert en boesem blaeken,
 Ag! mijn Engeltje maekt mijn vry,
 Wilt u straffe zin dog eens staeken,
 Ziet hoe dat ik hier ley,
 Ag dat u blozende mond?
 my sl[e]gts een kusje toe zond,
 So was mijn ziertje gerust,
 Kom Bekje Lief nu eens gekust.

De Vissende Jonker in de Vissers Vyver.

Voys: Van kleyn Phlipje.

DAer quam 'er een Vrouwtje van Wyk op Zee,
met Botten en Schollen alhier ter stee,
Ook Scharren en Tong,
zo levend dat sprong,
Hoord hoe het dat Vrouwtje alhier vergong

Des smorgens als zy quam in stee,
 Door een naeuw straetjē nam zy haer tree,
 Zy riep luyt en dol:
 wijker Botten en schol,
 Of Tongen die spronge mijn mand is nog vol.

Daer riep 'er een Ionkertje ligt van aerd,
 die had 'er dien nagt zijn Kleeren bewaerd,
 Hy zeyde gewis,
 Hoor hier met je Dis,
 Laet kijken wat dat 'er mijn gading van is.

Het Vrouwtje dat zetten haer mant ras neer,
 en zeide wilt kiezen na u begeer,
 z'Is levend van snee,
 En vers uyt de Zee,
 Ik bender gekomen van wijk op See.

Wat loofje je gantsche zooy voorwaer,
 die gy moet torsen zo bloedig en zwaer,
 zy zeyde minjoot,
 voor klyn ende groot
 Ik zal ze jou geven voor twee pond groot.

Ik zalder u geven jou vollen eys,
 Mits dat je mijn gunt jou poesle vleys,
 komt hier in 't salet,
 Al is het wat net,
 Wy zullen een uurtje gaen Vissen op 't Bed.

Het Vrouwtje was 'er van 't dragen al moe,
 zy heeft 'er de koop geslagen voort toe,
 den Ionker valjant,
 die was als een brant,
 hy lag'er zijn vrouwtje op zijn ledikant.

Toe ging hy aen 't Visschen in 't vissertjes sloot,
 So lange tot dat 'er zijn hoekje was bloot,
 Hy vong met pleyzier
 een visje drie vier,
 Tot dat 'er zijn dobbertje dogt niet een zier.

Toen heeft hy het vrouwtje betaalt kontant,
 En gaf haer het Geldetje in haer hand,
 Toen ging zy voort heen,
 Was welle te vreen,
 Ligt komt'er van 't vissen een vissertje kleen.

*May-Lied.**Voys: God groet u goeden morgen Herderinne.*

KOmt nu mijn veld-Godin wilt met mijn treden:
 en gaet nu eens met mijn ten velde in:
 veel Bloempjes schoon die ziet men daer nu heden:
 Ter aerd uyt spruyte en de zoete min;
 Het stadig queelen:
 wie zoud vervelen;
 want menig vogel zoet:
 Ons hert verheuge doet.

Daer sult gy zien hoe dat de bloempjes spruyten,
 seer veelderly van alderhande kleur,
 En komt daer alles weder uyt de kluyten,
 Het gras zeer zierlyk en zoet van geur;
 staet voor de Koeye,
 De Boompjes bloeye,
 In deze zoete tey;
 O aengenaeme Mey.

En als den daegeraet begint te kriecken,
 Hoord men het aengename Pluym gediert,
 en ook de Swaluw met zyn snelle wieken,
 Het Tortelduyfje dat steeds tiereliert,
 de Quartel mede,
 Hoord men op heede,
 Het Liewerikje zoet,
 Ons hert verheuge doet.

En aen het duyn daer ziet men vrolyk springen,
 veel Hasen en Konijnen aen alle kant;
 en in 't veld hoord men ook lieffelyk zingen;
 Het Nagtegaeltje zit daer in het land,
 Komt laet ons looven,
 Hem die van boven;
 en dankt u Schepper bly,
 In deze zoete Mey.

Het is een lust om ons te gaen vermeiden,
 Wanneer den dageraet komt kriecken aen,
 sie ik de beesjes netjes in de Weyden;
 Heel grazig en daer komt het Boertje aen
 Met zyn Huysvrouwe;
 Al in 't bedouwe,
 en groene Klaverwy
 In 't midden van de Mey.

En ziet dan ook maer aen de waterstroome,
 de hengelaertjes zitten heel pleyzant,
 In het bedoude gras onder

de Bomen,
 Al met een baers of snoekje in haer hand,
 Mijn Veld Godinne;
 Wie zou niet minnen,
 de stillen eenzaamheid,
 zoo yders hert verblyd.

Men ziet de Beesjes ook te zamen paren,
 door minne strydt al in het groene velt:
 Het geen ons hert verheuge doet voorwaren,
 De liefde die met min al een verzelt,
 de Herders meede,
 die weyden heede,
 Al door het groende dal,
 Haer lieve schaepjes al.

En dan ziet men de Nymphjes zamen treden,
 en pronken als de velt Godinne fier,
 En zijn zeer fraey gekleet en net besneden,
 Waer in een Ionkman vind zeer groot pleyzier,
 met zijn galantje;
 Treet hy door 't Landtje:
 en haer dan graest en kust,
 zo lang als 't hem dan lust.

Zo is nu hier niet aers als vreugt te vinden,
 waar dat men nu zig wend of heene ziet,
 't Zy in bogaert of onder de Linde,
 Te singen of te speelen een soet Lied,
 of in de weyden,
 Al met de meyden,
 Nemen een zoet vermaek,
 daer yders hart na haekt.

En die geen Amerant tot zijn genoeghen,
 Kan vinde hier in dorp of in stee,
 die wil zig dan maar by de vissers voegen,
 En gaet dan zitten aen haer klare Ree:
 en ziet haer vangen,
 met groot verlangen,
 wyting, snoek en Baers,
 dan hebje mee wat raers.

Komt veld Godin wilt nu u schepper loven,
 en dankt den Heer met my van herten bly,
 Gedankt zy eeuwig die 't ons al van boven:
 zent toe en maekt ons vrolyk ende bly,
 wilt dog eens keere,
 van ons o Heere
 het bloedig slagtswaert mee,
 schenkt ons de soete vree.

Amoureuus May Lied, tot vermaek van de jonge jeugt.

Voys: Ontwaakt schoon Harderinne.

WAar vind men meerder vreugde,

Als in de zoete Mey,
het pluym gediert dat tiereliert,
en 't land

staet als een spreij,
 Bedekt met frisse bloemen,
 verciert met veelderhande kleur,
 al wat men kan noemen,
 krygt in May een nieuwe geur.

De Boemen staen te bloeyen,
 Al in den hof playsant,
 het vinkje fluit, de Quartel stuit,
 de Nagtegael faljant,
 die laet zijn keeltje hooren,
 met een zoete melody,
 streelt ons hert en ooren
 in de aangenaeme Mey.

De Leeuw'rik hoord men zingen,
 en queelen in de lugt,
 het Mosje tiert de Kievit giert,
 de Zwaluw snel van vlugt,
 't Zwierd al door de Weyden,
 Smorgens in de koele Mey,
 'tIs lust te vermeyden,
 met zijn Liefje aen sijn zy.

Men ziet langes de stroomen,
 De hengelaars gewis,
 met korf en laers na snoek of Baars:
 Te vangen zoete vis:
 de Tortel duyf aen treuren:
 de Koekoek roept met naar geschrey;
 de Leysters vrolyk neuren;
 't Is genoeglyk in de Mey.

De Koeytjes ziet men loopen;
 met melk zwaar belaeen;
 den Boer gaat met zijn vrouw door douw:
 Om haar t'ontlasten gaen:
 haer lof is waerd te melden;
 Zy maken de Kaes en Boter zoet;
 't Komt al van den velden;
 daer den mensche van leven moet.

De Mey die doet verquikken,
 En geeft ons nieuwe vreugt,
 ontsteekt het Bloed door Minne gloed,
 En kitteld zo de leugt,
 Die met hert en zinnen,
 Menschen om te zijn gepaard,
 't Gevogelt leerd ons Minnen,
 Yder na zyn eige aerd.

Wilt u dan vermaken,
 Gy Amourensen koen,
 met eerbaarheid in deze tijd,
 Des smorgens in het groen,
 Weest verheugt van zinnen,
 In de Mey met zoet gelag,
 Mind die u beminnen,
 Toont als 't u gebeuren mag.

Een vermakelyke Vryagie, van een Herder en Herderin.

Stemme: Ik Vryden een Meysje teer.

Den Herder spreekt.

Lief ontwaakt schoon Herderin,
Siet Aurora is aen 't dagen:
Drijft u Vee ten Velden in,
Met mijn langs de groene hagen,
Want den dageraad komt aan,
Lief wilt u ras kleeden aan,
En met mijn na 't Veld toe gaen.

Herderin.

Herder hout een weynig stee,
Of wilt mijne stal ontsluyten:
Ik ga dadelyk met u mee:
Met mijn Vee dryven na buyten,
Mijn getrouwe herder hoor,
Drijft gy met u vee vast voor,
Ik zal u volgen op 't spoor.

Herder.

Lief mijn waerde herderin.
'k Zal u hier zo lang verbeyden,
'k zal mijn vee uyt zuyver min,
met u dryven na de heyden,
Engel in het groene dal
daar zingt 'er de Nagtegal,
vrolijk met een bly geschal.

So dreven zy met haer twee,
t'zamen langs de groene bomen,
Met haer sagt gewolde vee,
Tot dat zy daer zijn gekomen,
Aen een Beek of klare Bron,
Daer speeld den herder Koridon,
Een Lied voor zijn Celadon.

Als zy waaren op 't veld tapyt,
haer Vee graesde met pleziere,
met een versse appetijt,
En de vogels tiereliere,
en de Lammers in de Wey,
Menschen en vee het is al bly,
Met den aangenamen Mey.

Herder.

Als sy waren in de Mey,
 Aen een Bron of klare Beeke,
 den herder van Vrijery,
 Tot zijn herderin ging spreekke,
 en hy gaf daer eenen soen,
 Aen zijn herderinne koen,
 Met de Mey is alles groen.

Herderin.

Spreekt gy alreeds van de min,
 Herder wilt u wat bedaren,
 Want daer steekt veel droefheyt in;
 En daar toe veel groot bezwaren,
 en ik ben nog maer een kind,
 Ik ben in de liefde blind,
 Daarom Herder u versint.

Herder.

Met den aengenaemen Mey,
 ziet men 't Pluym gediert vergaren,
 Lief voegt u ook aen mijn zey,
 Laat ons ook uyt liefde paren,
 't Pluym gediert dat is vol vreugt,
 herderin zijt dog verheugt,
 Laet ons paren in eer en deugt.

Herderin.

Heeft het God zo gevoegt dan,
 herder laet ons t'zamen trouwen,
 'k zal u houden voor mijn man,
 En ik blyf u waerde Vrouwe.

Herder.

Og nu is mijn hert gerust,
 Lief daer op nu eens gekust,
 en daer na ons vlam geblust.

Een klugtig Lied, voorgevallen tussen een Kapityn, en zyn Soldaat.

Stem: Hoord hoe aardig dat ik voer &c.

Het is een yder wel bekend,
 Dat een Soldaets traktementje,
 niet kan veele zlapperment,
 Want het is zoon Slegten rentje,
 Twintig stuyvertjes en agt,
 Is so haastig doorgebracht.

Het beurde laast een braef Soldaet,
 Dat sijn geldje was versoopen,
 En den bloed en wist geen raed,
 Had geen schoene om te loopen,
 En besat in 't generael,
 Niet of het was slegt en kael.

Hy had geen eten of geen gelt,
 en is haestig heen gelopen,
 Na zyn Kapteyn als een Helt,
 Ik wou graeg wat Eeten kopen,
 Geeft mijn dog wat geld tot Broot,
 Of ik sterf door hongers noot.

Siet mijn Rok en Broek eens aen,
 Ag mijn Heer is 't u behagen,
 Geeft mijn laken want ik kan,
 deeze Rok niet langer dragen,
 So gy mijn geen kleren maekt,
 Loop ik in 't kort moedernaekt.

Den Kaptijn wierd opstinaet,
 Sprak komt gy mijn hier nog plagen,
 Daer ik zelve weet geen raet,
 Loop

en wilt een kansje wagen,
Iouw vervloekte naekte guyt,
Loopt en snuyft 'er mee op uyt.

Dees soldaet dogt in zijn sin,
Vrient dat segt gy aen geen doven,
Dits een werkje na mijn zin,
Gy sult 'er wis aan gelove,
Moet ik stelen goeje Vriendt,
Dats een werkje dat mijn dient.

Hy heeft door zijn loos-bedrog,
Sijn kaptyns mantel gekregen,
En hy heeft hem straks gebrogt,
Na de Snyder sprak daer tege,
Maekt mijn daer een rok van Vriend,
Hout het geen dat u nog dient.

't Beurden korten tyd hier naer,
Sijn Kaptijn die quam hem tegen,
Hoe dus mooytjes lieve vaer,
Waer hebt gy die rok gekregen,
Deze Rok die gelykt gewis,
Of hy van mijn Mantel is.

Den Soldaet sprak overluyt,
Mijn Heer doen ik u quam klagen,
Doe zy gy u naekten guyt,
Loopt gy moet een kansje wagen,
Steelt en laet mijn tog met vreen,
En gaet gy maer aenstonds heen.

Den Kaptyn wierd opstinaet,
Liet hem aenstonds toen vangen,
En hy bragt hem voor Krijgsraet,
swoer hy zou hem late hangen,
Klaegden van zijn stropery,
Maer de Soldaet sprak hem vry.

Hy seyden mijn Heere ziet,
'k Had geen geldt om van te leven,
En mijn Kapiteyn wou niet,
Eene penning aen mijn geve,
Steelt wat zy hy Vagebont,
En vertrekt jouw lompen Hond.

'k Heb mijn Kaptyns raet gedaen,
En dee so hy my ging leeren,
'k Had geen Rok of Broek meer aen,
En seer sober in de kleere,
Ik nam zijn Mantel door noot,
Want ik had geen geld nog brood.

De Heeren wesen 't vonnis uyt,
En sy spraken vol van trouwe,
Den Kaptyn keek op sijn snuyt,
Vrient gy sult de Mantel houwen,
Dit baerden een groot gelag,
En mijn Heer die stont en sag.

Een Zamenspraak tussen een Herder en een herderin,

Voys: Ik vryden een Meysje teer.

Filander.

CEladon waer wilt gy heen?
Met U schaepjes in de morgen,
Laet Filander met u treen,
Want zijn hert dat is vol zorge,
vol van Liefde is zyn hert en zin,
Neygt u herte dog eens tot zyn Min:
Aldersoetste herderin.

Celadon.

Weg Filander laet mijn gaen,
'k Wil die vleyery niet hore:
Uwe min staet mijn niet aen,
Uwe moeyte is verloren,
Want u hertje en u valsche zin,
is verbonde door u Trou en min,
Aen Celind u herderin.

Filander.

Dat getuygden Son en Maen,
Starren, Hemel, See, en Aerde,
Dat Celind' nooyt min ontfaen,
heeft van my, maer gy o waerde,
zijt alleenig

mijnen Engel zoet,
Die mijn hert van liefde branden doet,
ag ik val voor u te voet.

Celadon.

O gy valse Herder staek:
Al die minnekosereijen,
Ik en vinde geen vermaek,
In u snoode vleyereyen,
Want u rede zijn maer enkel wind,
daer zo meenig jeugdig Herders kind,
meenigmael mee werd verblind.

Filander.

Sal dan noijt mijn trou gemoet,
zijn beloond met wederminnen,
Sal ik noyt mijn Engel soet,
Door mijn smekingen verwinnen,
Tot verligting van mijn droeve pijn,
Goden wilt my dog genadig zijn,
eer ik in mijn min verdwijn.

Filander.

'k Sal dan wreede Herderin,
Nogtans altijd Liefde toonen,
schoon gy mijn getrouwe min,
(Of ze trouwloos was) gaet hoonen,
'k Sal tot u mijn onbevleete min,
nimmer stellen kunnen uijt mijn zin
Uytgeleesen Engelin.

Celadon.

Ey Filander zijt te vreen,
staekt vry al u droeve klagten,
'k Ben verwonnen door u reen,
Ik zal uwe pijn verzagten,
Om dat ik u nu bevind getrou,
Zal ik wezen u egte Vrouw,
Laet dog vaeren al u rouw.

Filander.

Daer vlied mijne ramp weer heen,
Als een golf voor sterke winden,
door mijn klagten en gebeen,
hebt gy my verhoord beminde,
daer 's mijn trou
en gy zijt mijn bruyd,
Laet ons vreugde maken tot besluit:
Want mijn vryen dat is uyt.

Vlegt nu krans en Lauwerier,
Herders ende Herderinnen,
Neemt met vreugde u pleyzier,
speeld het zoete spel der minnen,
Plukt nu maegde Palm,
en groen kruyt,
Kroont daer mede Bruydegom en Bruyd,

speeld op Bas, Phiool en Fluyt.

Een nieuw Lied, tot Lof en Roem van den Haag.

Op een aangename Voys.

HAegje verheven, dat ons kan geven,
 Des werelts vreugde op het aerdsche dal,
 Wie zou niet tragten om by u te wezen,
 daer men ziet zweeven niet als bly geschal
     Aenziet 'er de Linden, daer zult gy vinden,
 Gezamentlyk daer niet als Adel zwier,
 Aenziet de hoeken aen alle vier de winde,
 daer zult gy vinde niet als bly getier.
     Uyt West komt Kooren, Uyt Noord laet hooren,
 Het ruyzen van de wilde woeste Zee,
 Het Haegze Bos wie zou dat niet bekoren,
 Haer Zuijer spooren zyn vol dartel Vee.
     Wie durft daer melden? Wie durft daer schelden?
 De Borgers kloek zijn treffelyk wel geleert,
 Den Keyzer Karel om haer deugd te stellen,
 Onder dees Helden hy haer het vlies vereert.
     Soekt gy te minnen, Zo zoeten Engelinne,
 Geen schoonder plaets op 't Aerdrijk wert bewoont,
 Daer men kan zulke zoete mooye Meysjes vinden,
 Als in de Haeg by ons hier wert vertoont.

Zwier of Pragt, van de Hollandsche Jonge Dogters, tot çieraad voor de Jonkmans.

Op een aangenaame Voys.

Wat ziet men een gezwier,
 en van al de meysjes hier
 Ik zal 't u gaen verklaren
 Openbaren,
 Al onder het Vrouwe volk jong en oud,
 Zo meenig fout,
 't Zijn zulke schoone Vrouwen,
 te aenschouwen.

Al op het hoofd gezet,
 een Fontangie fraey en net,
 met strikken mooy van veuren,
 Van coleuren,
 Zo ziet men dat zo meenig soete Lam,
 Als een Madam,
 Gaat over straet spanceeren,
 en braveeren.

Al op het hert seer schoon,
 daer op een goude Kroon,
 Ziet men de borsjes hangen:
 met verlangen,
 een goude Ketting dikmaels om haer hals,
 en Parels vals:
 een Neusdoekje met kanten,
 Twee Pandanten.

Dees Meysjes huys en fijn,
 Om zo gaeren mooy te zijn,
 Sy sparen 't uyt haer maegen,
 Alle dagen,
 Zy koopen de Schoentjes na de nieuwe snee,
 krappoentjes mee,
 So treden zy als Paeuwen,
 Alzo gaeuwe.

Twee Muyltjes pertinent,
 daer op een Patsement,
 Siet men van silver blinken,
 Om te slinken,
 en om haer middel een Lind van Zy of Quik,
 Is met een strik,
 Al om haer lijf gewonden,
 En gebonden.

Een rokje twee of dry,
 Laken, Stof of Sy,
 die leggen met kompaenen,
 Om de baenen,
 De [l]abbetjes die zy dragen aen de hand,
 Die zijn met kant,
 Twee Handschoene met Franje,
 Van Oranje.

Een Tabbert also rad,
 met een Kutteparle op 't gat,
 Om een Ionkman te gerieven:
 Na believeen;
 Een Schortekleed van Neteldoek heel kort:
 hangt voor de Schort,
 't is om de Ionkmans zinnen:
 Te verwinnen.

Daerom Ionkmans pas op;
 Koopt gy een Kermis Pop
 zoekt gy na u beminden;
 Gy zultse vinden,
 Als gy haer eensjes om te spreken aen;
 durrift bestaen,
 Sy zijn wel haest te kopen,
 Ia met hopen.

Ionkmans u wel verzint,
 Die een kleyne dag huur wind;
 Wilt zulke Dogters meyen;
 Om te vreyen;
 Trouwt liever met een die niet zo pragtig gaet:
 maer na u staet:
 't Is kost'lijk schoone Vrouwen,
 't Onderhouwen.

Vryagie tusschen een Jonker en een Herderin.

Voys: Al wat men doet men kan geen Juffers minnen.

GOD groet u goede morgen Herderinne;
 hoe komt gy zo vroeg in het groene Wout,
 Al met u schaapjes zo ten velden inne,
 Hier in het fiere groene Gras bedout;
 Rust by die Beeken;
 Ik moet u spreken;
 'k verzoek u tot mijn Vrouw.
 Helpt mijn uyt den rouw.

Ag Ionker staekt dog al u valsche zinnen,
 Ik ben een eerbaer slegte Herderin:
 Die met haer Schaepjes zo ten velden inne:
 Gaet na het Hof veranderd daar u min:
 'k blijf by mijn Schaepen;
 Om vreugd te rapen;
 Ik ben te slegt voor jou;
 Kiest vry eenen Iuffrouw.

Ag schoon Princes Edele Harderinne;
 Ag schoonste

beeld verhoord dog eens mijn klagt,
 Ik ben een jonker die u komt beminnen,
 Versmaed mijn niet om dat ik u verwagt,
 Engel geprezen,
 Wilt mijn genezen,
 Laet varen 't groene Wout,
 En kiest een schat van Goud.

'k Heb veel Lakeijen ende Kamenieren,
 die u het Lyf zullen verciereren gaen,
 Daerom wilt uwen min aen mijn besteden,
 Engel laet vaeren al wat u gaet aen,
 Ag Lief geprezen,
 Wilt my genezen,
 Ontfangt mijn Trouw te pand,
 Een schoone Dimant.

Ik zal mijn Lief een Zijde kleed doen maken,
 Een rok doorwerkt van het rooder Goud,
 En een paer muyltjes van fijn rood scharlaken,
 met Goude kanten daer rondom bebout,
 En Parelsnoeren,
 Die zult gy voeren,
 Op u hert een fyne Boot:
 Mijn Lief gelijk de Groot.

Op u hoofd daer zult gy een Fontanzie dragen
 van schoone kant en Goude Linten klaer,
 Dat u de vreugd en straet zal wel behagen,
 Engel laet varen al u Schaepjes maer,
 Dan zult gy veuren,
 Een Goud Centuren:
 Gebonden om u Lyf,
 Mijn Lief tot u gerijf.

Ionker door al u zoete minne woorden,
 Zo zal ik mijn terstond bereyden gaen,
 u groot staet die gy my steld te voeren,
 Bedenkt u nog eer dat het is gedaen,
 Ik kom ontfangen
 met groot verlangen,
 U Trouw en eerbaerheyd,
 Den Ionker was verbleyd.

Ik zal mijn Amerant nu thys gaen halen,
 Hy gaf haer op de zoete Trouw een kus,
 Zy is die geen die in mijn ziel komt malen,
 En op haer borsjes blank heeft hy gerust,
 mijn Lief gepresen;
 Ik ben genesen,
 Verlost van smert en pijn:
 Wellekom moet gy zijn.

Vlegt nu een krans van groene Lauweriere,
 van maegde Palm bloemen en groen kruyd;
 wilt nu den

bruygom met zijn bruyd vercierem,
 Sa Muzikanten maekt een groot geluyd
 Speeld op Schalmeyen,
 Wilt u verbleijen,
 En wenst dat zoete paer,
 Geluk en vreugd te gaer.

De Parysche Lotery, getrokken uyt de Sak van Tydverdryf, tot Versaljes.

Voys: Jan van Bremen.

HOord Vrienden staet een weynig by,
 En luystert zonder jokken,
 Van de Paryse Lotery,
 Die kortelings is getrokken,
 Tussen Madam de Maintenon,
 En Louis uytverkooren,
 Met den Dauphijn en Phlipje kleyn
 Het is een lust te hooren
     Ceur-Beijeren was daer ook mee,
 Met den Ceurvorst van Ceulen,
 En Villars quam aldaer ter stee,
 Vendome wou mee speulen:
 Boufleers zeer rad, die quam op 't mat,
 Hy dogt een prijs te winnen,
 Maer 't is verdriet, zy kregen niet,
 Hoord toe het zal beginnen.
     Den Konink Lodewijk Bourbon,
 Sag men het eersten trecken,
 Het was een prijs zo goed als 't kon,
 Om hem tot dienst te strecken,
 Een Kakstoel stil met gat en bril,
 Beschildert in 't geheelen,
 Met rinkels fraey voor d'ouwe paey,
 Tot tijd verdryf te speelen
     Toen trok Madam de Maintenon,
 een lot na haer begeeren,
 Veel beter als zy wenschen kon,
 Om Louis te vereeren,
 Het was een Fransche Lollepot,
 Want zy is kout van darmen

om 's nagts dien ouden Roggelpot:
Zijn voeten te verwarmen,

Toen trok den Dauphijn op zijn beurd:
een Prijs zonder bezwaren:
Het was de beste uytgekeurd:
Van alle die daer waeren:
Het was een braeve Narrekap,
Rondom bezet met bellen;
een yder lagten hem schier slap;
Van al de Hof-gesellen.

Kleyn Philpje trok ook uyt de zak,
een van de beste Prijzen;
een A: B: Bortje met een Plak:
Om Kinders te onderwijzen,
en die niet leeren 't A: B: C:
Van Philipje haer School Keuning;
Die geeft hy dan een plak of twee:
Als Meester bokkende beuling.

En toen zo wierd op deze reys:
Getrokken door Ceur-Beyeren,
Het was voor hem een schoone prijs,
een nest vol van Wind Eyeren,
Genoeg voor zo een groote baes,
Hoewel ze lustig stonken,
Hy kan daer als een Palmpaes,
Mee aen zijn Piek gaen Pronken.

Daer wierd getrokken nog een prijs,
door den Ceurvorst van Keulen,
Gants bloed die vent en is niet wys,
Om dat hy mee gaet spemen,
Het was een blaes al van een rot;
Wat zal hy daer van maken;
een vasten avonds Rommelpot;
Om aen de vreugd te raken.

Monzieur de Villars met zijn kruk;
die quam daer aen gesprongen;
den armen hals zijn bil is stuk;
Hy trok mee onbedwongen;
een zakje Knickers tot zijn prijs;
het zal hem dienstig wezen:
Hy kan daer op binnen Parijs;
Sijn Patermonie leezen.

Boufleers heeft mee getrokken strak:
Wel zou hem dat niet spijten,
Vendome trok mee uyt de zak,
daar was niet in als nyten:
de pryzen hoort die wa[e]ren voort;
onder de Hooftze benden,
den een was gram den aer verstoort;
En zo quam 't spul ten enden.

Zamenspraak tussen Kloris en Roosje,

Op een aangename Voys.

Lieffelijke bosje en gy Zilverde vlieten,
 die onder de Telgen al ruijschende schieten,
 O plaetsje daar 'k nog onlangs vond;
 Mijn laggende blozende Rose mond,
 Strooyt uwe bladren gy jeugdigen boomen
 en staekt u loop gy vlietende stroomen,
 hebt deel aen mijn doodelijk verdriet,
 want Roosje mijn schoone die vind ik hier niet.

Lief ey vlegt een kransje van Mirt en Fiolen,
 want agter dees hagen had ik mijn verscholen,
 Ey bluster ey bluster mijn jeudige vier,
 hier onder dees wilgen en Popelier,
 speeld mars en venus door Liefde gevangen,
 en klaegt niet wilt mijn u hertje maer langan,
 Mijn schaepjes die loopen op berg en dal,
 maer Roosje u schoone die vind gy hier al.

Komt dog Gammades schenkt Nektar voor de Gode,
 en laet ons de Herders en Nimpjes gaen node,
 ontfangt 'er dit kransje en edel gewas,
 en zit hier wat neder in 't groene gras,
 ziet Phebus strale door 't lommer der else:
 Hier moet nu Kloris zyn Roosje omhelzen,
 Geen Nectar is zoeter nog Ambrozyen,
 U lipjes mijn Roosje veel zoeter als Wyn.

***Een aardig Trouw-geval, van een Leydse Student, dewelke een
 Koopmans Dogter van Amsterdam ten Huwelyk kreeg.***

Voys: Van de Parnassenberg.

NOg is 'er van mijn leven,
 Geen aardiger klugt geschied,
 Als ik te kennen geven,
 Sal ey luystert na dit Lied,
 Het is een zaek die wis,
 hier voor gevallen is,
 Hier binnen Amsterdam,
 Is deze Heer en Dam,
 Nog alle bey woonagtig,
 Beyde van een goede stam.
 Dees Heer die nam een zwiertje,
 en hy quam na Amsterdam,
 So eens om een pleyziertje,
 En zijn oog viel op een lam,
 Een Iuffrouw Ionk en eel,
 Versogt hy tot zijn deel,
 Maer haer Papa Sinjeur,
 had te byster veel keur,
 Die liet hem so wat loopen,
 En hiel hem wat voor de sleur.
 Hy gaf aan geen Studenten,
 Zey hey zijn Lief eenig Kind,
 dat waren ligte venten,
 die graeg gingen aen de wind,
 Daerin had hy geen zin,
 nog geen behagen in,
 't Was al gy meugt voortaan,
 Wel vryelyk heene gaen,
 Gy zult geen troost verwerven,
 Want gy staet mijn gants niet aen.
 Zijn zinnen zyn gevallen,
 en hy liep als hallef mal,

En verzint onder allen,
 Een zeer wonder raer geval,
 hy vernam op dit pas,
 Dat Sinjeurs Stalknegt was,
 Getrocken na zijn land;
 Wat doet dees jonge quant,
 Hy gaet hem strak verkleden,
 en verhuurd hem figelant.

Mijn Heer had straks behagen,
 In hem en hy was met vlyt,
 By nagten en by dage,
 stadig tot zijn dienst bereyd,
 By dag speelden hy mooy,
 Met zijn Dogter in 't hooy,
 En s'nagts op 't Ledikant,
 Blusten hy ook haer brand,
 So dat zy groot behagen,
 hadden in dees longen quant.

Maer na verloop van dagen,
 Weet Iuffrouw niet wat 'er schort,
 Zy kreeg gedurig vlagen,
 En haar Rocken wierden kort,
 De Moeder krijgt de leus,
 En 't vonkje in de neus,
 En ging haer lieve man,
 het zaekje dienen an,
 die bedroeft stond te kijken:
 Als yder wel denken kan.

Men onderzocht het zaekje,
 en bevond als dat zy was,
 Bevrugt al by dat snaekje,
 dat haer Vaders Stalknegt was,
 Wat ziet men al geschien,
 Men liet hem straks ontbien,
 de Vader sprak hem aen,
 Hoe hy het dorst bestaen,
 Zijn Dogter te onteeren,
 Dat hy sou zijn straf ontfaen:

Hy zey de blinde Liefde,
 had hem tot dees daad gebragt,
 en bad soo 't hem beliefde,
 dat hy hem de daed vergaf,
 Hy was een eenig Kind,
 yder een bemind,
 Woonagtig tot Tergou,
 en versogt dat men wou,
 De zaak dog onderzoeken,
 Dat men 't so bevinden zou.

De zaak wierd zo bevonden,
 en men liet dit lieve paer,
 Al in zo korten stonden,
 Samen Trouwen met malkaer,
 Papatje was verheugt,
 Mamatje vol van vreugd,
 dit klugje dat is klaer,
 Voorgevallen dus raer,

Leerd hier uyt Ionge Meysjes,
en gy Ionkmans allegaer.

Kermis Vryery, van een Jonkman en een Dogter.

Stem: Wat mag Goosse dog ontbreken.

KOm mijn hartje kom mijn troosje,
 Kom mijn lieve liefje kom:
 kom kom vryen wy een poosje:
 Trekken wy de veenen om,
 Tussen 't bruggetje en de krom;
 In dat houte huysje,
 Gaen wy daer;
 met malkaer,
 kom mijn zoete Buysje.

Heer 't is daer zo mooy te vryen,
 't Is 'er veylig 't is 'er vry,
 Ik zal mijn in 't hoekje vleyen,
 Vley jy jou dan aen mijn zy,
 Soetertje daer zullen wy,
 Samen 't Wijntje poyen,
 Ik zal daer in,
 Na jou zin,
 Suyker laten stroyen.

Ik zal u Koek en vygen kopen,
 'k Sal u kopen wat je wilt,
 Ik zal jou Schorteldoek ophopen,
 'k heb een buy ik ben nu milt,
 Ik heb in lang geen geld verspild:
 Soete lieve meysje,
 Want ik pooy,
 slegts by hooy,
 en by gras een reysje.

Ik en mag niet langer praeten,
 Wilje 't doen kom gaen wy heen,
 Wilje niet ge meugt het laten:
 Ik ben al evenwel te vreen,
 Geef jy my een blaauwe scheen,
 Heb jy zulken grillen
 Grage Geert:
 Van Kulsteert:
 Sel dan nog wel willen.

Wilje 't doen mijn Zuyker doosje
 knikt een reysje dat is ja,
 Sieje dat wel lieve Iosje
 Dat 's jou voorby volgt mijn na,
 kyk hoe mooytjes dat ik ga,
 Met mijn Lief heen douwen,
 Ik hoop ik zel,
 met heur wel
 Dapper kermis houwen.

Liefje nu zijn wy veur 't deurtje,
 hoor wat is daer een geluyd,
 kyken wy eens deur het scheurtje:
 Wat of

dat geraes beduid
 Ioris die speeld op zijn Fluyt,
 Trijntje trommelt op 't schotje,
 Fytje springt:
 Sytje zingt,
 Zijmen is het zotje.

Goeden avond allegader,
 hem zik, hy zik, hou zik hou,
 Liefste treden wy wat nader;
 Gaen wy zitten by de schou,
 Lieve Peetje brengt ons nou,
 hier eens van de klare:
 Maektze zoet,
 Want gy moet,
 Nou geen Suyker spaeren.

Maekt het na een Vrijsters mondtje,
 maekt het dog zo zoet je kent,
 Liefste dat 's een lieflyk dronkie,
 Smaekt jou dat niet excelent,
 meugje dat niet uit jy bent,
 Seker al te olyk,
 hey za za:
 Fa la la,
 't Wyntje maekt mijn vrolyk.

Peetje haeld ons wat te kluuyven,
 maekt ons een banketje ree,
 Brengt wat witte blauwe druyven,
 Lang Rozynen Mangelen mee,
 Brengt een Wafelte of twee,
 Wiltse wel opmaken:
 bak ze bol,
 strooytze vol,
 Datse lekker smaken.

Brengt wat Appelen, Noten, Vygen,
 brengt wat Heylik makers koek,
 Lief als wy dat goetjje krijgen,
 Doed het in jou Schorteldoek;
 Laten wy nou om een hoek:
 Met malkander ryen,
 Laet ons gaen,
 Hier van daen,
 Ik moet jou nog wat vryen.

't Is wel Iaer en dag geleden,
 Lieve Liefje dat ik jou:
 Ia mijn hert heb aengebden:
 En verkoren tot een Vrouw;
 Na lang driegen moet ik nou:
 Mijn druk en beswaren,
 al de smert,
 Van mijn hert,
 Iou eens openbaren.

Door een winkje, door een lonkje;
 Soete Schaepje lieve lam,
 Was het dat het Minnvonkje;
 Zijn begingsel in mijn nam,
 Ziet ey wat een groote vlam,

Hem aen allen zyden,
wyd uitspreid,
Mijn bereid,
zulken bitter lyden.

Als in 't vier hier alle dagen,
leeft en sweeft 't Salmander dier,
Leef ik sweef ik in mijn plagen,
Tot asch ik verander schier,
Wie is dog zo schrander hier?
Of so kloek van zinnen,
ik meen niemand,
Deze brand
ligt kan overwinnen.

Duyzend duyzend duyzend werven,
denk ik om jou in een dag,
Duyzend dooden moet ik sterven,
mits ik u moet derven ag,
dat ik u niet erven mag:
mag ik wel beklagen,
Gy alleen,
Anders geen,
kan mijn hert behagen.

O pronk parel die op aerden,
Nu in 't bloeyen van u tijd:
Als een Phenix hoog van waerden,
Eenzaem zonder weerga zijt,
So gy dus u leven slijt,
't Sal jou zeker rouwe,
Neemt mijn an;
Tot u man, Ik neem
u tot mijn Vrouwe.

'k Sal jou zulke gifte geven,
Sulken lieven waerde schat,
Datje nog noyt van jou leven,
Diergelyk en heb gehad,
hartje diefje ik zeg jou dat,
Ik zal voor alle zaken:
in jou jeugd:
Iou met vreugd,
Soeken te vermaken.

'k Zal jou agten ik zal jou eeren:
Ik zal al doen dat gy gebied,
't Sal mijn moeyen 't sal mijn deeren:
Als u eenig leed geschied;
Zoetertje ey zorgt het niet,
Dat 'k u zal verlaten:
O mijn schoon,
U Perzoon!
Zal ik nimmer haten.

'k Zal jou zo lang liefde dragen,
Als mijn oogen open staen,
Zo lang Phebus met zijn wagen,
In het Oosten zal op gaen,
Zo lang als de zilvre maen,
en de Winter-vuuren,
Aen den Throon:
staen ten toon;
Zal mijn liefde duuren.

Princes al mijn lieflyk smeken:
Doet my dunkt myn gants geen baet;
Ik mag hier nou een speld by steken;
'k heb myn mond al droog gepraet,
Ik wens als gy slapen gaet,
Wat van my meugt droomen,
Ik zeg adieu,
Tot op nieu,
Als ik weer zal komen.

Een samenspraak tussen een Jonkman en een Jonge Dogter,

Stem: Als 't begint.

L'Est ging ons Iantje:
 's Avonds om een trantje;
 In de Uylevlugt
 Ik moet laggen om dees klugt,
 daer moeten mijn een meysje jent
 Grietje snap ops wel bekend,
 Die hy aensprak
 uyt minnen,
 vraegden waer zy heen wou gaen.

Wel heden Iantje:
 Wat benje een aerdig quantje:
 So deftig in de kleeer,
 Ian je lykent wel een Heer:
 Ie hoedtje die staet op een zey,
 Een Vryster zou wesen bly:
 In de stad,
 Hoorje: Iantje,
 Die zoo'n nobele Vryer had.

Hebt gy behagen,
 Grietje ik moet vragen:
 Hoord de reden mijn:
 Of gy wilt mijn Huysvrouw zijn,
 Gy bent een meisje na de zwier:
 In u praet heb ik plyzier
 Wilt in 't kort
 Lieve Grietje,
 U bedenken waer 't aen schort.

Ik zie geen fouten,
 Ian hoe kanje kouten,
 't Is alles even net:
 Aen u lijf heel toetafet,
 Gy bent niet scheef niet mank niet scheel:
 Ik wou dat

gy waert mijn deel:
 Kom wilt gaen
 lieverde Iantje,
 Spreekt mijn Vader daer op aen.
     U zoete reden,
 Grietje doen myn heden,
 verblyden Lief kom aen;
 Wilt mee by u vader gaen:
 Ik zal hem vragen Liefste mijn,
 Of gy meugt mijn Huisvrouw zijn:
 Seer beleeft
 zal ik spreken:
 't Wed dat hy mijn u wel geeft.
     Doen zy te zamen,
 By haren Vader quame
 Toen sprak Ian Tryntjes bly,
 hoord de reden my:
 geeft mijn u dogter Grietje nou
 dat ze spoedig wort mijn vrou:
 ziet de vaer
 was te vreden,
 daer mee was het heylik klaer.
     Ian zonder falen,
 Gaet zijn mortje halen,
 Die quam haestig voort,
 om te sluiten het accoort:
 Men dronk een glaesje Wijn daer by,
 Ian en Grietje ware bly:
 moer en Vaer,
 maeften zamen,
 Alles tot de Bruyloft klaer.
     Toen deze paren,
 Samen getroud waren,
 men hielt het Bruylofts Feest,
 en men at en dronk om 't meest
 Huspot met Pruymen onbeschout,
 met een nugteren Kalfs-bout,
 Tot pleyzier,
 over tafel,
 speelde Tijsje op zijn lier.
     Daer mee aen 't zingen;
 danssen en springen,
 doen 't eeten was gedaen;
 Zijn zy zamen opgestaan;
 Zy riepen Tijs e speelt nu ras,
 eens een brave barkemas:
 Keesje klomp,
 met zijn Klaertje,
 Dansten mee maer maeften 't plomp.
     Grietje en Iantje,
 dansten een Courantje,
 't Was bruyd en bruygom fyn:
 waren meester van den treyn:
 Het worde laet hier wel op let:
 Bruyd en bruygom ging na bed,
 hoord dit aen,

Ik wil zwijgen,
Hoe het varder is gegaen.

Minnaars-klagt, over het afsterven en zyn Bruyd.

Stemme: Als 't begint.

GY Iongen Dogters die u steld tot Minnen,
En wilt u zinnen zetten niet zo vast,
Want de Ionkmans zijn wankelbaer van zinnen,
Zy doen en doolen Lief by dag en nagt.

Daar is mijn Hert schoon Lief ik min geen ander,
Daer is mijn Hert schoon Lief ik geef het u;
maer zo ik zie dat gy bemind een ander,
Ik neem 't u af en geef 't u nimmermeer.

O wreede Dood wat heb ik u misdreven;
O wreede
Dood wat heb ik u misdaen;
Dat gy mijn Bruyd in 't beste van haer Leven,
Met zulken pijn komt in het Graf te slaen.

Og og mijn hert begost mijn te bezwijken,
Doen ik mijn Lief zag op de Baere staen,
En doen ik haar moest volgen agter 't Lyken,
Ik meenden in mijn Traenen te vergaen.

Doen ik aen 't Graf quam daer zy in sou leggen,
 'k Viel op mijn knien en riep overluyt,
 Adieu dan Vrouw van mijn verdoolde zinnen,
 Adieu mijn Lief adieu mijn waerde Bruyt.

Son ende Maen Sterren en koele Winden,
 Komt helpt mijn uyt de Wereld met 'er spoed,
 Want al wat in de Wereld is te vinden,
 kan men nooit geven sulken bly gemoed.

Rouw-klagt, van een gekloostert Nonnetje.

Stem: Al wat men doet men kan geen Juffers minnen.

ACh ik onnosele maegt ik heb wel rede;
 om te beklage dien bedroefde dag;
 dat ik eerst in dit klooster ben getreden
 Dit is een saek die 'k wel betreuren mag,
 Die van mijn lacie;
 Vol disperatie,
 meenigmael word beschreyd,
 Ach hoe ben ik misleyd.

Ik was maer dertien jaertjes en een hallef;
 Doen ik hier in dit Klooster wierd gebragt,
 't Was pas de ouderdom al van een Kallef,
 Als ik de wereld al zey goede nagt,
 En wierd belesen,
 Om non te wesen,
 maer ag wat rout het mijn,
 Wat leef ik hier in pijn

Als ik Nonnetje wierd mijn beste kleeren,
 Hebbense mijn soo aanstonts uytgedaen,
 En gingen mijn de getijdekens leere,
 Na dat ik 't heylig habyt had ontfaen;
 't Was al pacientie,
 Doen penitentie,
 vast, waekt en bid met vlijt,
 't Is hier een korten tijd.

De wille Gods moet hier altijd geschieden,
 't Is met de Nonnetjes een ander zaek,
 't Is 'er niet mee als met

anderen lieden,
 Men kiest de droefheyd hier al voor vermaek,
 Bidden en lezen,
 Word hier geprezen;
 Dit duert zo tot 'er tijd,
 Men wordt in't graf geleyd.

'k Moet hier eylacy mijn jonk leven enden,
 En altijd sitten in dit zwaer verdriet;
 waer ik my keer of waer dat ik my wenden,
 't Sy dat ik zugt of ween men agt my niet,
 ik moet mijn oogen,
 van traentjes droogen,
 Om dat mijn geenen man,
 nooyt en gebeuren kan.

Want ziet ik moet hier al mijn leven blyve,
 o Wereld! wereld ik schey van u af:
 'k Moet met dit kruysje mynen tyd verdryven,
 Tot dat ik dale in het duyster graf,
 Rispicie syne
 En disciplyne
 die gebruyken wy hier
 Voor het werelds pleyzier.

Ag! ag! wat moeten wy hier al besuuren!
 Ag wat is dit voor mijn een bitter kruys;
 Hier zit ik vast en kijk tussen vier muuren,
 Als een krankzinnig mensch in het dolhuys,
 Geheele nagten,
 vol van gedagten:
 van alle vreugd ontbloot:
 En 'k wensch staeg om de dood.

Spiegeld u Dogters en wilt u dog myde,
 Van dit bezwaerde Klooster leven dog:
 daer vlees en bloed eeuwig en altyd stryden,
 Een leven vol van jammer en bedrog:
 Houd dees mijn klagten,
 In u gedagten,
 So komt gy niet als ik:
 In deze zwaere strik.

***Rouw-klagt van de Herder Damon over het af-sterven van zyn
 Herderinne Philis.***

Voys: God groet u goeden morgen Herderinne.

WAt is 'er meerder vreugden hier te vinden,
 Wanneer een Herder met een Herderin:
 Te saem vereent spanceere door de Linden,
 En haer verlusten in opreg-

ten min,
 Geen vreugd op aerden,
 Is meer van waerde,
 Als trouw en kuysche min,
 Van twee vereent van zin.

Maer als de dood haer een van twee komt treffen,
 En in den schoot der aerden word geleyd,
 Wie kan die groote droefheyd dan bezeffen,
 Wanneer den Herder raekt zijn Philis quyt,
 Hoord Damon zugten,
 Met ongenugten,
 Sijn Philis die hy mind,
 Is door de dood verslind.

Damon spreekt tot sijn Schapen.

Mijn Schaepen treurt en weent met uwen Herder,
 Draegt rou om u roemwaerde Herderin,
 Die u in 't groen steeds hoeden gins en verder
 Ia onvermoeyt met hert en ziel en zin,
 met al haer kragten,
 By dag en nagten,
 Met zorg en liefde groot,
 Is nu eylacy dood.

Sy plagt u staeg te spyzen en te laven,
 Als immer Herderin ooyt heeft gedaen;
 En onder u mijn Schapen steeds te slaven,
 op dat gy veylig in het groen zou gaen,
 Die u gekoestert,
 en heeft gekloestert,
 Is door de dood vermant,
 Eylaes geleyd in 't zant.

Hoe kan de dood ooyt zwaerder rou doen kleden,
 als dat hy door zijn Scys de levens tyd,
 Van uwe Herderin heeft afgesneden,
 op 't besten van haer leugd en zoetigheyd,
 o! wreede slagen,
 die ik moet dragen,
 Ik mis mijn Herderin,
 Die vast stond in mijn zin.

Terwijl u Herderin nog lag te kampen,
 in 't perk met de fell' en bitt're dood;
 U Herder was belaeen met ramp op rampen,
 Sijn Siel die wierd geslingert als een kloot,
 Sijn oogen leeken
 als waterbeeken,
 Van zilte traenen vloed,
 Uyt zijn benaeut gemoet.

't Scheen zijn gemoet hem niet gerust kon stellen,

Swom nagt en dag in traenen vol van rou,
 Hou op mijn Siel en wilt u zo niet quellen,
 Schoon dat gy mist u Philis waerde Vrouw,
 Wilt niet meer schreyen,
 Sy is uyt leyen,
 By God in eeuwigheit,
 Daer zy u komst verbeyt.

Wat zou het treuren mijn dan baten kunnen,
 Dat ik doen om een doode romp en stof,
 Laet ik haar dog den Hemel niet misgunnen,
 Daer zy zingt eeuwig tot des Heeren lof,
 Ik wil gaen minne,
 Een aer vriendinne,
 Die met mijn weyden zal,
 Mijn Schaepjes in het dal.

Maagde-Klagt,

Voys: Wanneer de Zon in 't Morgen rood.

AG Maegde wie gy wezen meugt,
 En wilt u nooit betrouwe,
 Op Ionkmans die in haere leugt:
 veel houden van de Vrouwen,
 Want zy zijn vol van looze schijn,
 En steken vol van boos fenijn,
 Daer kan ik nu van spreken,
 Dewijl een jonge losse quant, My 't

zoete Roosje heeft ontmant,
Veragt ik haer gebreken.

Hy zey dat hy my trouwen zou,
Als hy mijn Roos mogt plukken,
Maer nu laet hy my in den rou,
Spot met mijn ongelucken
O Maegdom denkt eens wat een zaek,
Ik liet hem speelen tot vermaek,
Maer 'k sal altijd gedenken,
Hoe schendig hy my heeft verleyd,
En my mijn Eer en Roos ontvreyd,
Want het mijn naem doet krenken.

Indien een lonker na u vreyt,
Laet hem noyt zo verr' komen,
Dat u zoet Roosje schaden leyd,
Want 't doet u namaels schromen,
Mijn Vader heeft my wel gezegt,
Treed met Dorales in den Egt,
Maar ag! mijn zotte lusten,
Beminde looze Theodoor,
daar ik mijn Maegdom door verloor,
En die zyn vlamme blusten.

Cupied u Pyl die was te fel,
Want zy doet my nu treuren,
Want ik in 't zoete minnespel,
Bevond veel zoete geure,
Nu Vrysters die u Eer bemind,
Schout u van 't slimme Venus kind,
Want hy kan u zo schieten,
Al zyt gy sterker dan een Man,
Die alles overwinne kan,
Doet u dog trane vlieten.

O Iupiter beneemt de kragt,
van deze stoute Iongen,
Want hy quam nog voorleden nagt,
En maekten zulke sprongen,
Dat yder Minde die hem zag;
En maekte zo een groot gelag,
Dat ik moest stof verschaffen,
En wierp hem dus ter kamer uyt,
Want hy maekten zoo'n groot geluyt,
Dat ik hem braef ging straffen.

Den Avontuurlijken Jaager.

Heele Wintersche Nagten.

LEst ging ik spanceeren,
 't Was na mijn begeeren,
 Buiten in het Veld,
 Vond ik een Venus beld,
 ik die een Iager was,
 kruyt Loot en waey tas,
 had ik aen mijn syde,
 En mijn Snaphaen ras.

Alle mijn verlangen,
 Was om wilt te vangen,
 Met brak haze wind,
 Zo was ik heel gezwind,
 ik jaegden zeer ras,
 Op het zelve pas,
 Een wilt met twee beenen,
 Vond ik in het Gras.

Ik dagt o pleyziertje,
 dat lykt wel een diertje,
 Uit Vrouw Venus Troon,
 Want zy is wonder schoon:
 Maer of ik al liep,
 En mijn brakken riep,
 't Scheen zy mijn niet hoorden,
 Want zy lag en sliep.

Ik heb 'er mijn honden,
 Terstond vast gebonden,
 Aen een boom hoord aen,
 Ik ben by haer gegaen,
 ik ley mijn op 't veld,
 By dat schoone beld,
 op 't wilt met twee beenen,
 Was mijn zin gesteld.

Ik gaf daer een kusje,
 aen dat lieve zusje
 't Scheen dat zy ontwaekt,
 Als ik haer had geraekt
 Zy sprak bly gemoed,
 Wel Iagertje soet,
 ik weet een warande,
 daer is 't jagen goed.

'k Ging aen haer voetjes leggen,
 Zy liet haer gezeggen
 ik quam aen haer knien,
 Zy liet het al geschien,
 Als ik wat hoger quam,
 Hoord wat ik vernam,
 Ik schoot in de warande,
 Sy worden niet gram

Doen worden den jager,
 op 't Meysje nog grager,
 Terwijl hy in 't groen,

Haer gaf een minne zoen,
En ley nog eens aen,
met zyne Snapphaen,
Het meisje zey Iager,
Ghy hebt wel gedaen.

Ik schoot daer een duyfje,
 Zo regt in haer kuyfje,
 dat het was gewond,
 En lag voor dood te grond,
 ik zeyden schoon Lief,
 't is tot u gerief,
 En tot uwer eere,
 Soete honing dief.

Doen woude ik scheyden,
 Van haer zonder beiden,
 'k Wou na huys toe gaen,
 Maer ik moest daer nog eens aen,
 Ik schoot nog een keer,
 Ik raekten hem weer,
 Het Meysje zey Iager,
 Ghy hebt lof en eer.

Zy gaf mijn tot loonen,
 Wel drie goude Kroonen,
 En zeide mijn vriend,
 Dat hebt gy wel verdiend,
 Ik nam mijn afscheid,
 'k Heb adieu gezeid,
 Adieu zoete Liefje,
 Tot op een ander tijd.

Ik ging zonder minken,
 Voor 't geld eens braef drinken,
 Een frisse volle fluit,
 op haer gezondheid uit,
 Iagers dit verstaet,
 Die in den dageraet,
 Maekt als gy gaet jagen,
 Dat 't u ook zo gaet.

***Klugt van een Heer die een Meysje zigt te Onteeren, voor een Goude
 Ketting van hondert dertig Gulden, en hoe aardig hy is bedroogen.***

Voys: Van Jantje.

EEn aerdig Meisje,
 Zo poezel blank van vleisje,
 Seer nettjes van Persoon,
 En gelijk een beeld zoo schoon,
 Een Linne Naeyster na de zwier,
 Haer Oogjes lonkten als een vier,
 Hier ter stee,
 Is zy woonagtig,
 Wilt aen hooren wat zy dee.

Zeer fraey van leden,
 Van Neusje net besneden,
 En daer toe blond van haer,
 niet boven twintig jaer,
 Zy was verlooft aen een Minnaer,

Om haest te trou-

wen met malkaer,
 Dit schoon Kind,
 Ging uit Naeijen,
 Daer zy daegs haer kost mee wind.

Een Heer wilt letten,
 Die ging zijn zinnen zetten,
 Als hy dees Maget zag,
 't Scheen voor hem een flonkerbag,
 Hy dogt hoe zal ik dit bestaen,
 Om haer eens te spreken aen,
 Door de poen,
 Zal ik zoeken,
 Om mijn lusten te voldoen.

Die geylen lager,
 Zijn lusten wierden grager,
 Wanneer dees Maget-klaer,
 In sijn huys uyt Naeijen waer,
 Hy sprakze op een avont aan,
 Zo als zy na haer huys zou gaen,
 Dogter hoort,
 Staet een weynig,
 'k Moet u spreken maer een woord.

Komt in mijn kamer,
 Daer is het veel bequamer,
 Te spreken als op straet,
 't Meysje haer gezeggen laet,
 Hy sprak tot haer wel schoon Godin,
 Ik ben ontsteken door de Min,
 Ey laet ik,
 U eens streelen,
 Voor een Goude Ketting dik

Voor eene keeren,
 So zal ik u vereeren,
 En Ketting van waerdy,
 Honderd dertig gulden vry,
 Zy sprak, verexcuseert mijn Heer,
 Houd vry u geld en ik mijn Eer,
 Wel bedogt,
 Stild u sinnen,
 Want het vleys is al verkogt.

Hy ondertussen:
 Sprak laet ik u eens kussen,
 Daer is de Ketting groot,
 Agter in de hals een boot,
 Komt morgen op mijn Hofstee,
 Het Meysje nam de Ketting mee,
 sprak mijn Heer,
 Ik zal komen,
 En voldoen dat u begeer.

Maer al haer rede,
 Waren gehoord beneden,
 onder het huys zeer ras,
 een Wijnverkopers kelder was,
 de Wijnverkopers knegt verstaet,
 Die had verstaen al haere praet,
 Op die tijd,

In de kelder,
't Was de Vryer van de Meyd.
Hy dagt die keeren,
Dat onheyl zal ik weeren,
Hy pasten op quanzuys,
Tot zijn Lief quam uyt den huis,
Hy vroeg hebt gy de Ketting nou,
Die gy nog verdienen zou,
Toen den Meyd;
Hem hoord spreken,
Heeft zy 't al tot hem gezeyd.

Toen schold de Vrijer,
 Den Heer voor een verleijer,
 En sprak jou ouden guyt,
 'k Sal u bruijen op jou huyt
 Soekt gy mijn Bruyd haer Maegdeblom,
 Te steelen door u geld en zom,
 Oud en krom,
 Gy zult krijgen,
 Uwen Ketting nooyt weerom.

Hy zag voor oogen,
 Als dat hy was bedrogen,
 Sijn Ketting was hy quyt,
 Sonder zoenen van die Meyd:
 Gy Dogters deze klugt onthoud,
 Bewaert u eer en neemt het Goud,
 Dan hebt gy eer van spreken,
 En gy blyft van schanden vry.

Een Vermakelyk Mey-Lied.

Voys: God groed u goeden Morgen Herderinne.

Wat is't een vreugde hem te gaen vermeyden,
 In deze aengenaeme Lenten tijd,
 Al met zijn zoeten Lief nevens zijn zijden,
 Buyten al op het Ieugdig velt Tapijt,
 daer hoord men queelen,
 Met held're keelen,
 De fiere Nagtegael,
 Singt met een zoete tael.

Het geen den Mensch verheugt met hert en zinnen,
 Als men 't gevogelt ziet zo menig fout,
 Dat ieder is geneygt tot weder minnen,
 En trekke-bekken in het groene Wout,
 Zoeken te paren,
 Met vreugt vergaren,
 Al wat op Aerden leeft,
 Ia al wat adem heeft

Des s' Morgens met het krieken van den dagen,
 Hoord men 't gezang van al het pluym Gediert,
 Dat in de Bossen ende groende Hagen,
 Speeld met vermaak en vrolijk tiereliert,
 Hipp'len en springen,
 Fluyten en zingen,
 Met een zo bly gemoed;
 Loven haer Schepper goed.

De Boomen schieten weer haer groene looten;
 De Velden staen verciert met jeugdig Kruyt,
 De Vissen springen in de Water slooten,
 De Leeuw'rik vliegt omhoog met zoet geluyd,
 Gras; Kruyt en Bloemen;
 Wat men kan noemen
 staet alles in zijn fleur,
 Met aengenaemen geur.

De Beesten ziet men in de Weyden treden;
 met zoete Melk zijn zy zwaer belaen,
 dat komt den Boer daer met zijn vrouw ook meden
 Al door de douw om haer t'ontlasten gaen,
 met bloote voetjes,
 melken de Koetjes;
 En trekken met een veeg,
 De Koe zijn speuntjes leeg.

Conijnen lopen in en uyt haer holen,
 En spelen met vermaken in 't rulle zant,
 de nimphjes ziet men door de Bossen dolen,
 Tot haer pleyzier ieder met een Galant,
 en ondertussen,
 Malkander kussen,
 Zeer vrolijk ende blij,
 Planten de groene Mey.

In deze aengename lente dagen:
 Gaet menig lager met zijn Lief ter lagt,
 door stille Bossen ende groene Hagen,
 Om 't Wild te vangen is daer hy na tragt,
 Schiet hy een duyfje:
 Net in het kuyfje,
 dan zijn zy wel gemoed,
 In Mey is't Iagen zoet.

De Mey die doet ons al op nien herleven,
 't Geen door de Winter scheen te zijn verdooft,
 Looft God die alles gaet de wasdom geven,
 Waar voor 't Gevogelt

haren Schepper looft,
 Zy quinkeleeren,
 Tot lof des Heeren,
 En s' Menschen onderrigt,
 Te leeren tot ons pligt.

Een nieuwe Herders Vrijagie.

Op een aangename Voijs.

WEest 'er gegroet schoon Herderinne,
 De Liefde dringt my zo sterk aen,
 Ik voel mijn geheel berooft van zinnen,
 Kan ik geen troost van u verwinnen,
 Dat gy my wilt ten antwoord staen.
 Want ik leg stadig heele nagten,
 Dat ik peys om u mijn zoete kint,
 daerom en laet my niet lang staen wagten,
 Gy kunt mijn pijn heel gaen verzagten,
 Als gy mijn maer eens wedermind.
 Ionkman houd op van al u klagen,
 Want ik en kan my dat niet verstaen,
 Dat gy u nood zo aen my komt klagen,
 Om my veel liefde toe te dragen,
 wel waer komt dit zo gaauw van daen.
 Daer ik nog nooyt in geen occasie:
 Of converzatie heb gehad,
 Als lest in de Nieuwe spruyt Plantagie,
 Met onze Schaepjes vol couragie,
 Daer gy met my te praten zat.
 Schoon Lief ik moet het u openbaren,
 zedert die tijd dat ik u daer zag,
 En onze Lammeren te zamen waren,
 wat is my droefheyd wedervaren,
 Om u zo treur ik nagt en dag.
 Ionkman u klagen is verlooren,
 ik ben tot trouwen nog niet gezind,
 Geen minnaer kan mijn jonkhert bekoren,
 daerom en wilt u niet verstoren,
 Maer ziet dat gy een ander mind.

Niemand kan ik ter Wereld minnen,
 Nog ook niet klagen mijn droefheyd groot,
 Als u mijn overschoon Herderinne,
 die ik geheel met hert en zinnen,
 Ia zal beminnen tot in der Dood.

Ionkman ik geloof 't zijn geile lusten,
 daer u Ionkhert mee bevangen zal zijn,
 dat gy een maegd op 't bed zag rusten,
 die uwe minne-brand eens blusten,
 dan waer genezen u smert en pijn.

Schoon Lief wilt staken al die gedachten,
 Want ik bemin u in eer en deugd,
 En stort voor u uyt mijn droeve klagten,
 Soud gy daer door niet weder tragten,
 Met zoete woorden mijn hert verheugd

Ionkman houd op van al u klagen,
 Want al mijn praten is veynzery,
 Een Maegd moet altijd listig vragen,
 En tot respect haer eerbaer dragen,
 Wanneer een Ionkman komt daer by.

Wel is mijn droefheyd dan ten enden,
 Syt gy bewogen og Herderin,
 Mijn te verlossen uyt veel elenden,
 Sal ik met vlyd mijn dan gaen wenden,
 Dryven mijn Schaepjes de stal waerd in.

Ia Herder gaet maer na de Weyden,
 Sy zijn versadigt heel gants met groen,
 En laten wy zamen ons, wat vermeyden,
 En met genugten dit gaen verbreyden,
 Komt Herder geeft mijn daer op een zoen.

Schoon Lief ik neem u in mijn armen,
 Ik zal u beminnen en weze getrouw,
 En u voor angst en druk beschermen,
 Gy hebt verhoord mijn droevig kermen,
 En gy zult wezen mijn lieven Vrouw.

Komt Herders wilt nu vreugde aenschouwen,
 En maekt nu Kranzen van Lauwerier,
 Om op 't hooft van mijn Lief te bouwen,
 Wat groote vreugt nu zal ik trouwen,
 Mijn zoete lieve Kaetje komt maer hier.

Herders Vryagie,

Op een aangenaame Voys.

Herder.

Ik groet u schoone Zilvia geprezen,
 Ag Liefste zoet laet ik u dienaer wezen,
 Gy komt my in 't gemoed,
 Ag mynen Engel zoet,
 Als ik u Maget zie verandert mijn gemoed,
 Mogt ik vereenigt zijn,
 ik met u en gy met mijn,
 Dan zo was mijn hertje uyt al de pijn

Zilvia.

Zoet herder zoet houd op van zo te klagen,
 Ik wil mijn Vee te Velden in gaen jagen,
 Of meend gy dat een Maegt,
 U lammenteeren agt,
 Om dat den Herder doet, Zo soet zijn Minne Klagt,
 Herder en ik wil gaen,
 Mijn Schaepjes blyven staen,
 Want Herder al u klagen is om niet gedaen.

Herder.

Laet my u Vee u Schaepjes helpen weyden,
 Want voor de Wolf zal ik ze wel bevryden,
 Met

mijnen hond en mynen herders staf,
 Zal ik ze wel
 behoeden en ook dryven af,
 Ik zal u in het groen,
 Op mijn Fluyt veel eer aen doen,
 En speelen een nieuw Lied gelyk de Herders doen.

Zilvia.

O schalk o Vos hoe kunt gy Herder speelen,
 Met uwen mond zoekt gy mijn hert te steelen,
 Al door het zoet gevley,
 Raekt meenig in 't geschrey,
 Een Maegt moet voor haer zien, Dat zy niet komt in 't ley,
 Gelyk men nu wel ziet,
 Raekt 'er meenig in 't verdriet,
 Ag ik en geloof 'er de Herders niet.

Herder.

Ag Herderin mijn Zilvia geprezen,
 Ag Liefste zoet laet ik u dienaer wezen,
 Hou waer daer is mijn hand,
 Myn Trouw tot onderpand,
 Mijn Engel mijn beminde schoonste van het land,
 Mijn schaepjes weest verheugt,
 Ik zal in eer en deugt,
 Een Kransje nu gaen vlegten, Met de jonge jeugt.

Zilvia.

Zoet herder zoet houd op van zo te leven,
 ik ben van zints om u mijn Trouw te geve,
 En ik schenk u mijn hert,
 En dat voor alle smert,
 Om dat gy my getoont hebt een zoo'n trouwen hert,
 Plukt bloemtjes ende Kruid,
 Vlegt kranssen voor de Bruyd,
 Daer mee zo is dan alle mijne klagen uyt.

Besluit.

Verlaet Bacchus banen beminde Veld Godinne,
 Speeld nu het spel laet het Muzyk beginnen,
 Venus die plukt met vreugt zijn vrugten abundant,
 En Bacchus staet met een glaesje in de hand,
 Nu laet ons vrolyk zijn,
 Drinken nu lustig Wyn,
 Verheugen onse Geest op deze Bruyloft fijn.

Klagende Minnaar, over de trouweloosheyd van zijn Liefste.

Vois: Ag schoone Maagt u lieve lonken.

WEg Venus wigt,
 Met al u liegen,

bedriegen,
Gaet vry uyt mijn gezigt,
Weg snoode Meyd,
Die

mijn verleyd,
 Gy zult mijn zo in slaep niet wiegen.
     Wat heb ik staeg,
 Mijn tijd versleten,
 Vergeten,
 Om u trouwlooze Maegt,
 Maer nu voortaan,
 Is dat gedaen:
 En schep 'er uyt dit moet gy weten
     Gy toonden mijn,
 Veel zoetigheden,
 Maer heden,
 Zien ik is het maer schijn,
 En zwoer mijn Trouw,
 O schoone Vrouw,
 En nu lagt gy wat met mijn reden.
     Ik wierd altijd,
 Van u gepreezen,
 Voor dezen,
 Maer nu eerlooze Meyd,
 Wyst gy mijn af,
 Voort na mijn graf,
 Maer't kan geen quaet 't mag zo wel wesen.
     Gy bedriegt my,
 O Tygerinne,
 Door 't minnen,
 En door u valsche schyn,
 Adieu 'k ga heen,
 Weg mal geweest,
 en trek van u gantsch af mijn zinnen.
     O blaauwe scheen,
 Hoe zal dit lukken,
 Aen stukken
 Zo raekt dit heele been,
 Og og dan moet,
 Ik o gantsch bloed,
 In 't laest nog springen op twee krukken.
     Ik zal dees pijn,
 Wel haest verzagten,
 wel klagten,
 Met een glas Rinsche wyn,
 Dan hoef ik niet,
 Met groot verdriet,
 En ongeduld de Meyd te wagten.
     Het Wijntje doet,
 Ons vrolyk wezen,
 geprezen,
 En maekt ryk zonder goed,
 En 't doet ons deugt,
 En 't maekt de vreugt,
 en 't kan ons van ons smert genesen.
     Laet ons dan zaem,
 Maer lustig drinken,
 En klinken,
 Het gaet 'er zo op aen,
 Uyt pot en kan,

Daer hou ik van,
En van eens helder te rinkinken.
    Verwagt de straf,
Voor uwe daden,
Komt quaden,
Vermorselt haer tot kaf,
Komt slim gespuys,
Voert haer uyt 't huys,
En toond in't minsten geen genaden.
    Geen Ionkmans zin,
Moet men verwekken,
En gekken,
Daer na weer met zijn Min,
Gy Dogters zaem,
Leerd hier dog aen,
Laet u dit voor een leering strekken.

Een Nieuw Amourens Liedeken,

Op een aangenaame Voys.

MYn Lief is niet als ik gezint,
 Zy zal niet ligt van Liefde sterven,
 Sy is contrarie als de wind,
 nogtans kan ik haer zo qualyk derven,
 Want haer bywezen is mijn zo zoet,
 Dat zy my dikwils treuren doet.

Als ik haer om een kusje quel,
 Dan zeyd zy lief laat ons wat praten,
 Het weygeren staet haer wonder wel,
 Nogtans kan ik geen kussen laten,
 Want haer bywesen is mijn zo zoet,
 Dat zy mijn dikwils kussen doet.

Ik heb haer nu zo lang gevreyd,
 indien ik dorst ik sprak van trouwen,
 Als ik denk om de Liefste Meid,
 Kan ik mijn van geen kus onthouwen,
 Want haer bywezen is mijn zo zoet,
 dat zy my dikwils treuren doet.

Ik wil ik zal ik mag ik moet,
 in eeuwigheyd niet van haer scheyden,
 Als zy maer zeyt gaet heenen doet,
 dan gaen ik datelijk my bereyden,
 Contrarie is het mogelijk,
 Als ik om scheyden denk ik schrik.

Ik zeg dat Philis waerde maegd,
 ik zal altijd liefde tot u dragen,
 En toonen dat ik ben jou slaef,
 So wel by nagten als by dagen,
 Want u afwezen is mijn niet goed,
 dat gy my dikwils treuren doet

Eer zal het water staen in brand,
 Eer zal het vuur van kou bevroezen,
 De lugt met boomtjes zijn beplant,
 Eer ik mijn liefde zal verliezen,
 Eer zal de Hemel zyn de Hel,
 Eer ik haer uyt mijn zinnen stel.

Tyter u woorden zijn konstant,
 Daerom kom ik u nu te vaten,
 Toond mijn u Trouw tot onderpand,
 So behoeft gy geen meer te praten,
 Als gy mijn dan altyd byft by,
 Hebt gy u Philis aen jou zy.

Mijn lief ik zweer u by de Goo'n,
 dat ik jou nimmermeer zal derven,
 Ik blijf dankbaer voor u persoon,
 Wy hopen Saliglyk te sterven,
 Blaest met Bazuynen overluyt,
 Dat Philis is mijn waerde Bruyd.

O Heer wy danken u te zaem,
 En bidden dat gy uwen zegen,
 wilt geven over ons bequaem,
 Op dat wy Zalig mogen leven,
 Blaest met Bazuynen overluyt
 Zy is mijn Vrouw maer niet mijn bruyd.

Een nieuw Amoureuus Liedeken,

Op een aangenaame Voijs.

GOeden avond lieve Ioosje,
 Mijn zuyker doosje,
 Nu eens gekust wy zijn alleen:
 Ik mag u schoonheyd heel wel lijen,
 en al mijn vreijen,
 Dat is om u en anders geen,
 Ik zegje mijn hertje mijn troosje mijn schat,
 ik zweerje by 't bond van Lubbert ooms Kat;
 Og! en og, dat ik jou had.

Heer wat praet die Vryer aerdig,
 En hy is waerdig,
 Een Meysje die het maer wil doen,
 My dunkt jy zou mijn ligt bekooren,
 na ik 't aenhooren,
 So loert Broer

Cornelis byster groen,
 Hey je zegt het zo geestig zo aerdig zo raer;
 Ik wens je de Bruygom binnen 't jaar,
 Og! en og og, mijn lieve vaer.
 Hey mijn Bruyntje mijn malle gekje,
 Mijn trekke bekje;
 Daer is 'er mijn hand en daer is 'er mijn trou,
 Wilje 't doen zo magje wezen,
 Mijn uytgelezen,
 Mijn Koningin mijn waerde Vrouw,
 En zegt eens ja en maekt me niet bang,
 So zing ik van vreugde een vrolyke zang!
 Og! en og og, je wagt zo lang.
 Wel ik zal 't mijn Besje vragen,
 't is ligt te wagen,
 So komt dan morgen om bescheyt,
 Dan zal ik 't jou al verhalen,
 En vertaelen,
 Wat dat mijn Besje heeft gezeyt,
 Maer ik zorg zy is 'er niet wel bezint,
 Praet ik van trouwe zo zeytze mijn kind,
 Og! en og og, ziet watje begint.
 Mijn alderliefste Liefje,
 Mijn Honing diefje,
 Nou bid jou Besje met fatzoen,
 Dan zalje haer oude zinne,
 Wel haest verwinnen,
 Tot dat ze zeyt je zult het doen;
 Hy dan ben ik de Bruygom en gy de Bruyd,
 Haelt ons de Notaris die 't Huwelyk sluyt,
 Courazie, Courazie mijn vrijen is uyt.

Een Nieuw Lied, van de Mannen Pynbank, Trouwt wilt gy geplaagt zyn.

Stem: Barcelona, of Prutje lieve Meysje.

Wel wat sijnder gecken,
 Die altyd na de Meid,
 Lopen met kragt,
 By dag en nagt,
 en verslyten haer tyd,
 in zugten en klagen,
 en laten haer plagen:
 Van dat onnut Vrouw Geslagt;
 Tot verdriet voortgebracht.
 Wat al vroome mannen,
 Sijn door haer list gebracht,
 Tot zo een staet,
 dat zy te laet,
 haer quaet hebben bedagt,
 Die Leeuwen verslonden,

Sijn die niet gebon-

den,
 Door de loosheyd van een Vrouw,
 Gebrogt in droeve rouw.

Had Adam gebleven,
 in zijn onnozelheyd,
 wy wisten nog;
 van Oorelog,
 Van pest nog dieren tijd,
 wilt dit zeker houwen;
 't Komt al door de vrouwen, want zy
 zijn zo boos en fel,
 Als de drommel uyt de hel.

Wilt haer niet vertrouwen,
 want zo zy schreyt of lagt;
 houd het voor wis:
 het zeker is,
 en weest 'er op verdagt,
 Dat het maer zijn strikken;
 om jou binnen micken:
 Te krijge daerom goe maet,
 ziet toe eer 't is te laet.

Want als zy u hebben,
 gekregen in haer net,
 Dan ben j'er man;
 veel slimmer an,
 Als van de droes bezet,
 Kon men 't dan ontlopen,
 of met geld afkopen,
 men gaf zijn geheele schat,
 Ia al wat men bezat.

Dan zit men te kyken,
 O dezolaeten staet,
 Die grote zot,
 Zit als Piet snot,
 en weet in 't minst geen raed,
 't Vrouwtje dat valt klagtig,
 og zeyd zy waeragtig,
 Lieve man ik ben met kind;
 Sta vast dan goede vrind.

Dan zo moet men zorgen,
 voor Kinder goed Kraemheer,
 Het kleyne wigt
 ziet naeu het ligt,
 Of 't maekt een groot gebeer,
 dan is 't zupa kindtje,
 Dus verhaert jou splintje,
 De moer die ziet te byster bang,
 En zingt de Iammere zang.

Daerom laet jou raden,
 drinkt liever dat het deugt,
 Als dat gy jou,
 Sou aen de vrouw,
 verbinden in jou leugd,
 Liever dood gedronken,
 als zijn trouw geschonker,
 aen dat Crocodils gebroed,

Weg met dat goore goed.

Sarbande.

Stem: Al wat men doet men kan geen Juffers minnen.

WERT dan mijn min veragt van u o schoone,
Dog wrede die mijn ziel gevangen houdt,
Schoon ik met

al mijn magt u zoek te toonen,
 Dat u te wreed bevel mijn smerte brout:
 Mijn uytverkoren,
 Ag neygt u ooren,
 En wilt eens hooren,
 eer het u beroud.

Want als ik in het Graf zal zijn gedolven,
 ligt denkt gy dan nog wel eens aen mijn min,
 En smelt dan tot u straf in zilte golven,
 om hem die gy nu als een vyandin:
 onthaelt wiens zugten,
 en ongenugten,
 Slegts zijn als klugten,
 In u wreede zin.

Herroept u vonnis dan terwyl mijn leven,
 nog duurt en in u schoonheid leit verstikt,
 want u volmaekheit kan ik noit begeven,
 Ten zy de bleeke dood mijn adem stikt,
 Dies laet de tippen,
 van uwe lippen,
 Een woort ontglippe,
 dat mijn ziel verquikt.

De Klagende Minnaar,

Stem: Courant Simpele.

CLarinde's hert is altijd kout,
 Gelyk de winter dagen,
 Wanneer zy zijn met Vorst of sneeu belae?
 En mijn brand als een Etna gloed,
 En vol van minne vlagen,
 Al wat ik doe 't is al om niet gedaen,
 Schoon dat ik met mijn vier,
 Haer Ys gae attakeeren,
 Ik derf zweeren dat door mijn geweld,
 Haer Ys niet eens en smelt.

Al wie men hoord behalven haer,
 Hebben met mijn meedoogen,
 Als ik in eensaemheyt zugt ofte klaeg,
 Den echo roept met weder klank,
 over mijn droevig treuren,
 de Nimpjes van het wout beklage mijn,
 't Pluym gediert dat om mijn zwiert,
 Dat schynt met mijn te treuren,
 de wreeste dieren staen voor mijn geweent,
 Versteld gelyk een steen.

Ey hoord dog eens Clarinde hoort,
 ey hoort dog eens Clarinde;
 Het past u schoonheyd niet zo wreed te zijn;

Ik min u meer als ooyt minnaer,
 beminden zijn beminde,
 Ziet my eens aen hebt deernis met mijn pijn,
 Maer neen zy vlugt en gaet van kant;
 met al haer trotzigheden,
 En is te vree wanneer zy een Minnaer//
 Kan brengen in 't gevaer.

***Het aardig verhaal van een Boer uyt Stigt, die al zyn geld en goed heeft
 door gebragt by de Hoeren.***

Voys: Van 't Koekwyf.

LUystert met genugt,
 't Is wel zingens waerdig,
 Na dees raere klugt,
 Hoe een Huysman aerdig,
 Van een Iuffrouw,
 braaf wierd uytgestreeken.
 Daer hy door in rouw Quam zo 't is gebleken,
 Want al haer gezoen,
 Was maer om zijn poen.
     't Was een vette pol,
 maer door geyle minnen,
 quam zijn hoofd op hol,
 En zijn gantsche zinnen,
 Raekte die tijd,
 Heel en al aen 't doolen,
 En hy bragt met vlyt,
 In Vrouw Venus schoolen,
 Dezen lompen Boer,
 Sijn geld al by een Hoer.
     't Was een Boer uyt 't Stigt,
 maer zijn naem wilt weten,
 Stel ik niet in 't ligt,
 maer zeer wel gezeten,
 was dezen bloed,
 Geld en goed en haeven,
 had hy overvloed,
 knegten ende maegden,
 En leefden gerust,
 Na zyn hert en lust.
     Na dit zoete lam,
 kwam hy alle dagen,
 meest tot Amsterdam,
 met de schuyt of wagen,
 Tot zijn pleyzier,
 na dit zoete diertje
 Om eens wyn en bier,
 En een yzer zwiertje,
 Te doen tot dat,
 Sijn beursje was plat.

't Was avoes sante,
 Laet ons lustig drinken,
 helder wijn brule,
 Laet de glaze klinken
 want hey hier zijn,
 Nog platen gezeten,
 haelt wat marsepijn,
 En laet ons wat eeten
 't Is mijn hertje Lief,
 Al tot u gerief.

't Was al buys en bik,
 Daer wierd braef geschonken,
 Gezoent en gelikt,
 En snaerig gedronken,
 dat moet zoo gaen,
 Sprak hy wilt niet zorgen,
 Laet Phiolen gaen,
 hier valt niet te borgen,
 'k Heb nog ongetelt,
 Een groote zak met geld.

't Was al trult den Boer,
 want hy komt van buiten,
 Trult den maffen boer,
 want hy heeft nog kluyten,
 Laet ons dien sul,
 Met malkaer verklaren,
 Voor een troppen bul,
 Geen onkosten sparen,
 Ioelt dat het kraekt
 Dat ons hertje raekt.

't Was al hartje kint,
 Soete lieve bekje,
 'k Heb u zoo bemind,
 Kom jou malle gekje,
 Gunt mijn nog wat,
 van jou noble platen,
 die hebt gy tog sat,
 En ik zal u laten,
 Slapen van de nagt,
 In mijn armptjes sagt.

Dese lieven trant,
 duurende zo veel jaren,
 Tot zijn geld van kant,
 Raekte hy moest varen,
 Tot zijn verdriet,
 Na dat warme Landje,
 dat Oost Injen hiet,
 Moest dit aedig quantje,
 door het Iuffrouws spul,
 Dezen lieven zul.

Dit word in het ligt,
 Gestelt om te leeren,
 Boertjes uyt het Stigt,
 dat gy niet verkeeren,
 Sou by dat goed,
 dat geen Mensch en Boeren,

Ooyt geen goet en doed,
Laet u dog niet loeren,
Op dat gy niet,
Ook raekt in dit verdried.

Droevig verhaal van een Jonker, dewelke een Maagt die van hem bevrugt was, heeft vermoord.

Op een aangenaame Voys.

DAer was een Maget vol benouwen,
Seer jonk onnozel als een lam,
Haer lief wou met een ander trouwen,
Eer de tijd van baren quam,
Toen sprak sy met droevig zugten,
looze Minnaer vals van schijn,
Wilje trouwe gy moet vlugten,
Of houwen het Kindje kleyn.

Liefste Lief maekt geen benouwen,
Al gaet gy van mijn bevrugt,
wy zullen te zamen trouwen,
Laet daerom geen eenen zugt,
Gaen wy buyten met ons beiden,
Klaegt aen niemant uwen nood,
Ik en zal nooyt van u scheidyn,
maer getrouw zijn tot 'er dood.

De arme maegt liet haer bepraten,
Sy was alzo zeer ontstelt,
Buyten de poort langes de straten,
Tot zy quamen op een veld,
den tijd van baren die quam nader
Toen sprak zy met woorden zoet,
Toont nu dat gy zijt de Vader,
want ik hier verlossen moet.

Toen zy was verlost van 't kinde,
toen sprak hy als een tyran,
Hy zey za hoer 'k zal u verslinden,
Gy zout mijn brenge in schand,
hy nam een mes heeft haer doorsteken,
Sy riep so meenigmael ô Heer!
Haer Ionkhert dat is bezweken,
Zy viel dood ter aerden neer.

Maer toen zy niet meer konde spreken,
Nam hy 't kindje by de been,
Heeft het zo mors dood gesmeeten,
Scheurden 't aen stukken van een,
Hy zy nou vrees ik voor geen plagen,
Begroefse beyde onder 't zant,
Komt 'er iemant na haer vragen,
Ik zeg zy is uyt het land.

Hy is weer na de Stad geteeden,
Nam sijn Vryster

by 'er hand,
 Hey zey 'k heb haer gestelt te vreden,
 En sy in nu al van kant,
 Laet ons Trouwen nu met lusten,
 En gaen nemen ons pleyzier,
 Daer zy is sal zy wel rusten,
 En sal nooyt weer komen hier.

Sint Andries heeft hy het bedreven,
 deze moorden beydegaer,
 Maer God heeft het hem niet vergeven
 Drie dagen na nieuwe laer,
 quam daer een Landman met zijn Paerden,
 Hy zou gaen werken op het veld,
 Groef het Lighaem uyt der aerden,
 waer af hy zo zeer ontstelt.

Og! lieven Heer wat mag het wesen,
 Riep dees Landman staet my by:
 Hy was vol angst ende vol vreesen,
 Vond het Kindje aen haer zey,
 Aen stukken van een verslonden,
 Den armen man hy wist geen raet,
 Ging de zaek terstond verkonden,
 Aen d'Edele Magistraet.

De Heeren lieten haer visenteeren,
 Men bragt haer in de Stad vol rouw,
 Toen ordonneerden daer de Heeren,
 Als dat men haer begraven sou,
 Om te draegen na der Aerden,
 en te leggen in de grond,
 't Dooden Lichaem dat bezwaerden,
 Regt daer de Moordenaar stond.

Maer die haer droegen ter Aerden,
 Sy konnen niet verder gaen,
 Hoe langs hoe meer dat het bezwaerden,
 Tot zy bleven stille staen,
 De Moordenaer stond daer beneven,
 Hy riep uyt des herte grond,
 O! Heer wat heb ik tog misdreven,
 't bloed sprong hem uyt neus en mond.

Sy hebben hem gevangen genomen,
 gebragt al voor de Magistraet,
 Daer hy vol angste ende schroomen,
 bekende sijn vervloekte daed,
 Over haer ik niet en treurde,
 Maer 't is qualijk van mijn gedaen,
 Dat ik mijn bloed zoo verscheurden,
 Sonder Doopsel te ontfaen.

Syn Vonnis dat wierd uytgesproken,
 Dat hy sterven moest de dood,
 En dat zijn Lichaem sou sijn gebroken,
 Geradbraekt voor zijn fouten groot,
 Wat baet

nu al mijn ryke leven,
 wat baet nu al mijn groote schat:
 Want ik moet Geradbraekt wesen,
 En mijn Lichaem op een Rad.

Oorlof gy Menschen al gelyken,
 Spiegelt u hier aen dit Lied;
 En wilt dog van het quaed doen wyken:
 Want het brengt u in 't verdriet,
 wilt altijd den Heeren vresen:
 Die daer leeft in 't Waerelds pleyn,
 Het is waerdig om te lesen:
 Voor de Ionkheid in 't gemeyn.

Vryagie tussen de Herder Philomon, en de Herderinne Rozetta.

Voys: Wat ziet men een gezwier.

Schoon Herderin staet op,
 En siet Phebus in den top,
 Die is al aen het klimmen:
 op de kimmen,
 Rozetta mijn lief verlaet het dons der Swaan,
 wilt met mijn gaen:
 Het wollig Vee gaen weyden:
 Aen der heyden.

Rosetta.

Wie komt hier in der nagt:
 die mijn alzo onverwagt:
 Mijn zoete slaep komt breeken,
 door zijn spreken:
 wel Herder Philomon komt gy so vroeg:
 't Is

tyds genoeg,
Ik zal mijn Stal ontsluyten,
En gaen buyten.

Philomon.

Soet Lief 't is in de Mey,
En ons Vee moet in de wey,
Ik zal u Lammeren hoeden,
voor het woeden,
Van wilde dieren die haer in het wout,
Somtyds onthout,
En in de bosschen huylen,
en verschuylen.

Rosetta.

Wel Herder Philomon,
Ik gae met u aen de Bron,
En laet mijn Schaepjes aezen,
In de Grasen
De Visjes springen daer het water stroomt,
en in 't geboomt,
Daer zingt de Nagtegaele:
zoet van taele.

Philomon.

Wel schoonste Herderin,
het leeft alles door de min,
de Mey die schynt te geven,
een nieuw leven,
Het Pluym gedierten is geheel verblyd,
door Minnestrýd,
Siet men de Beesjes paren,
Nu voorwaere.

Rosetta.

Ia Herder vol van deugd,
In de Mey is groot geneugt,
het Gras dat ziet men spruyten,
Uyt de kluyten,
de Bloemtjes zoet van alderhande kleur,
Staen in haer fleur,
de boomen staen te groeyen,
En te bloeyen.

Philomon.

Ag zoetste Herderin,
mijn Rosetta die ik min,
Laet ik mijn min betoone,
Aen u schoone,
Vergunt mijn de vreugde van u zoete schoot,
Mijn Lief minjoot,
Hier onder 't loof der Linden,
mijn beminden.

Rosetta.

Soet Herder u verzint,

Sout gy hier een Herders Kind,
Gaen in de wey onteeren,
met verzeeren,
Dat was een schanden voor de Herders al,
Hier in het dal,
een kus zal ik u voegen
met genoeg.

Philomon.

Wel denkt niet Herderin,
Dat ik door onkuysse min,
U schoot zoek te onteeren,
Dat zy veere
Zie daer Rosetta mijn Trouw die is voor jou,
Ach! schoon Ionkvrouw,
Laet ons zonder verdrieten,
min genieten.

Besluit.

Daer ging toen Philomon,
Met Rosetta aen de Bron,
Haer zoete Min verzaden,
In de bladen
Komt Herders vlegt een krans van Lauwerier,
maekt goede cier,
Philomon Echt Rosette,
Na de wetten.

Zamenspraak tusschen een Jonkman en een Herderin.

Voys: Het best op Aard.

IK wensch u goeden morgen Herderin,
 Hoe komt gy hier zo vroeg te velde in,
 Ik bid u wilt mijn tog niet reviseren,
 want ik kom hier niet als in deugt en eeren,
 Uyt zuyver min,
 og overschoon Ionkvrouw,
 Toont wedermin,
 Toont wedermin,
 Of ik sterf van rouw.

Mijn Heer ik ben een slegte Herderin,
 ik bid u houd de minne lusten in,
 En wilt'er mijn tog verexcuseeren,
 Ik ben nog jong bejaart, en daar toe teeren,
 En laag van staat,
 Gaat na u Vaders Hof,
 ik blyf alleen,
 ik blyf alleen,
 hier in 't bedoude lof.

Og schoon Princes verlaat het groene wout,
 ik bemin u van herten menigfout,
 Daer is een Diamant met groot verlangen,
 Verlaat het Wout, Wilt die op trouw ontfangen,
 Wilt met mijn gaen,
 O overschoon Godin,
 Gy die mijn Siel,
 Gy die mijn Siel,
 Ontstelt al door de Min.

Ag Ionker 'k blyf in 't veld tot mijn plyzier,
 Ik agt geen loos gevley of vals getier,
 U Vader draegt op u te hoogen moeden,
 Ik ben een slegte Maegt heel laag van goeden,
 Gaat na u Paleys,
 Ik hou mijn hier alleen,
 Al in het Veld,
 Al in het Veld,
 Vertrekt met u geweest.

Og Herderin ontfangt mijn Trouw zeer bly,
 Ik zal u kleeden in het roode Sey,
 Tot uwen dienste veele Kamenieren,
 en op mijn Hof zult gy zijn met pleyzieren,
 Gehuyst, gehoofd,
 en Diamanten styf,
 een Goud Singtuur,
 een Goud Singtuur,
 Gebonden al om u lyf.

En op u hoofd eene Foutangie groot,
 En op u hert een fyne Gonde bood,
 en om u hals een toer van Parelsnoeren,
 Verlaet het Veld en u Schapen te voeren,
 o schoon Godin,
 Verlaat het groene wout,
 Ontfangt mijn trouw,
 Ontfangt mijn trouw,
 en kiest een schat van goud.

Mijn Heer ik kom met een ootmoedigheid,
 en ik ontfang u trouw met herten blijd,
 En dat door al u zoete minne woorden,
 En groote staat, Die gy my steld te voeren,
 uit minne zoet,
 ontfang ik uwe trouw,
 In eer en deugt,
 Met groot geneugt,
 Om u te sijn als Vrouw.

Schoon Amerant 'k ontfang u trouw met lust,
 En op 'er Borsjes blank heeft hy gerust,
 En in zijn hand vat hy haer roder tipjes,
 Gaf haer wel duyzend kusjes voor haer lipjes,
 Uyt zuyver min, En liefde overgroot,
 Hy gaf dees ty,
 Met herten bly,
 Aen haer een gouwe Bood.

Maekt nu een Krans van groene Lauwerier,
 En ook een Rozen Hoed met groot pleyzier,
 Dat ik mijn Bruyd mag cierelyk ontfangen,
 Onder de groene Haege met verlangen,
 Maekt blijdschap groot,
 Gy speelluy allegaer,
 En wenst daer mee,
 Veel heyl en vree,
 Al aen dit jonge paer.

Een Nieuw Liedeken.

Stem: 't Windeken daar het Bosch, &c.

Aardige Trijntje geestig Dier,
 Stookster van het Minnevier,
 die mijn zinnen
 dreef tot minne
 dat my Ingewant,
 Levendig en verdronke brant.

't Waer om verdronke zoete Meyt,
 Om dat ik u schoonigheyt,
 Niet kan derven,
 moet ik sterven,
 ster-

ven in een tranenvloet,
 Zo gy mijn met geen troost ontmoet.
 Troostertje troost my troostelijk staag,
 want mijn zieltje is zo graeg,
 Om de smaekjes,
 Van u Kaekjes,
 Te genieten dien k vont,
 Als ik u kuste voor u mont.
 Kussend' zeeg mijn Ingewant,
 Uyt mijn Lighaem in mijn hant,
 Dat ik drukt,
 Als gy bukte
 agterwaert op 't u zo stijf,
 Tot dat het weer kromp in mijn lijf.
 Daer voor ik Trijntje dankbaerheit,
 Steeds te tonen ben bereyt,
 Die mijn 't leven,
 Heeft gegeven,
 Toen zy in haer schootje ving,
 't Ingewant dat een vierendeel hing.

Een nieuw Vermakelyk Minnaars klagt,

Op een nieuwe Voys.

PHilis wie sou konnen treuren,
 als mijn mag een Ionk gebeuren,
 van u lieffelijk aengezigt,
 als u oog mijn komt beschijnen,
 So moet al mijn druk verdwijnen,
 Dan zijn al mijn rampen ligt.
 Onder 't lommer van de Linden,
 daer zoekt Cloris zijn beminde,
 en zijn waarde Philida,
 Om door min haar te ontwekken:
 en om uyt haer mond te trekken;
 't Alderzoetste woord van ja.
 Droefheyd moet ons hert niet raken,
 laten wy ons wat vermaken,
 In dees aengenaeme tijd,
 Stellen wy dat uyt tot morgen
 Alle noodelooze zorgen, 't Geen
 voorby gaet is men quyt.
 Wat kan al ons treuren baten,
 Maekt dat ons de Menschen haten,
 en 't verteerd ons Vleys en Bloed,
 daer de vreugd ons doet beklijven,
 Vrolijkheyd altijd bedryven,
 't Is een Balzem voor 't gemoed.

Boersche Vryerey, Tusschen Koen en Neel.

Voys: 't Groot Boere Balet.

K. GOen avond Neeltje,
 Mag 'k hier zitten gaen,
                   In de Blaen,
 By het schynen van de Maen,
 N. Loop naer huys toe malle Koen,
 Wel wat zou je by my doen?
                   Beste Maet,
 Het is my al veel te laet.
 K. Wel meyt ik kom hier om nouw,
 Reys te weten regt van jouw,
                   Of je wouw,
 Met my leven als mijn Vrouw.
                   N. Loop, &c.

K. 'k Heb twalef Koejen,
 Eygen Huys en Land,
                   Goed verstand,
 Hoe men Kool en Wortle plant.

K. 'k Heb, &c.

N. Wel zeg knegt wat raekt my dat,
 Of je honderd Koejen had,
                   En je gelt,

In geen Iaer kon zijn getelt?
 K. Wel dat zeg ik daerom Meyt,
 Dat je weet wie dat je Vreyt,
                   En verbleyd,
 Hem zoud zien met vrolykheid.
 N. Wel, &c.

N. Wel wie zou 't loven?

K. Gut mijn lieve Neel,
                   By mijn Keel,
 Kryg 'k mijn zin, jey word mijn deel.
 N. Wel, &c.

'k Heb voor jouw uyt Stee een Koek,
 Mee gebrogt hier in mijn Broek
                   Maeyt neemze an,
 En maek Koentje tog jouw Man.

N. Wie zouw 't loven die 't niet ziet,
 Ben jey al zo gaeuw geriet?
                   Ik nog niet,
 Zo lostoe na dat verdriet.
 'k Heb, &c.

K. Ik kan 't niet harden,
 Daerom zeg tog drae,
                   Reysjes jae,
 Want ik eer niet van jou gae.

K. Ik, &c.

N. Wel dan wagje nog wel wat,
 'k Doe die zaken niet zo rat,
                   Gae maer Vaer,

Ik Trouw niet in 't eerste Iaer.
 K. Gut Meyt praet tog niet zoo zot,
 Of Koen Kreynen raekt kapot,

'k Koosje tot,
 Mijne Byslaep; en mijn Lot.
N. Wel, &c.
N. Ia wel kedaer dan,
 Denk tog wat je doet,
       Goeje bloet,
 Ik verhang my aen gien goed. *N. Ia, &c.*
 Als ik 't Trouwen reys begin,
 Wil ik Trouwen naer mijn zin,
       Gae nae Griet,
 Die nae goet en schyven ziet;
 Weet dat ik wat keurig bin,
 En ik heb in jou gien zin,
       Want ik vin,
 Niets aen jou, dat ik bemin.
       Als ik, &c.

K. Wel 'k zouw 't niet loven!
 Neeltje wat je zegt,
       'k Bin een Knecht,
 Die jouw zeker mint opregt.
       K. Wel, &c.
N. Ia wel Koen wat baet je dat?
 Gae jey vryen in de Stad,
       Om jou gelt,
 Word je daer wel haest bestelt.
K. 'k wil geen Iuffrouw met een Kuyf,
 Ik bemin een Boere duyf,
       Met een Huyf,
 die de Neus niet propt Snuyf.
       N. Ia! &c.

N. Nouw niet te zoenen,
 Met zoo'n wye Bek,
       'k Zeg vertrek,
 Koentje Kreynen word je Gek.
       N. Nouw, &c.
K. Nouw noch iensjes veur het lest,
 Zulke zoentjes smaeken 't best,
N.
       Wel ja toch,
 Foei, jouw baert die zit vol spog:
K. Wel wat of die Vryster schort,

Wil je niet zo peur ik vort,
                           'k Wed je in 't kort,
 Wel van and're zinnen word. *K. Nouw, &c.*

N. Wel ik moet lacchen!
 Wat hy denken mag?
                           Alle dag,
 Siet, men maets van zulk een slag. *N. Wel, &c.*
 Neen ik wil een schrande Knecht,
 die verstaet wat dat hy zegt:
                           En daer 'k mee,
 Helder komen mag in Stee
 Neeltje wil een wacker kwant:
 Geld blust tog geen Minnebrand:
                           En verstand,
 Vint men niet te koop in 't Land. *Neen: &c.*

Dronkers nagelaten Testament,

Voys: Hou Voerman van der Hel.

't *JS* tyd dat ik bestel, Eer dat ik kom te sterven,
 een order op mijn staet: en nagelaten goed:
 Op dat ik het verdeel Onder mijn regte erven:
 Een yder kryg het zijn van al mijn naeste bloed
   Maer vrienden geld nog goed, Sult gy niet by mijn vinden:
 Nog geen berooyde staet: dat is een troost voor my:
 gy zult door geen proces U beurzen zien verslinden:
 Gy vind mijn zonder geld: en ook van schulden vry.
   Maer daerom niet te min, Ik maek u voor mijn sterven:
 mijn kleeren van mijn lyf: die 'k geen meer dragen kan:
 dan weetje wat voor schat: dat gy van mijn zult erven;
 Mijn gantsche Testament daer hebje weynig an.
   Daer by mijn Kous en Schoen; die 'k niet lang

heb gedragen,
 Als omtrent twaalf jaer, op mijnen studie School,
 Van Bacchus gasten koen, mijn vrienden en mijn magen,
 Schenk ik mijn Iaponze Rok, En smeerig kammezool.

Myn Ponjaert scherp en fel, Die had ik haest vergeten,
 die in 't vyftiende laer, niet uyt de schee en quam,
 En ook mijn nieuwe Rok, Die is ruym half versleten,
 En ook mijn wandelstok, Schenk ik mijn Erfgenaem.

Besteld dan voor het eerst, Mijn Lichaem wel ter Aerden,
 Besloten in geen kist maer in een holle vat,
 Vraegt gy daer reden van, 't was dat ik hiel in waarde,
 De voeder van de wyn dat edele Bacchus nat.

De dragers van mijn Lijk, dat zullen zijn Studenten,
 Van Venus hooge School: of gasten van Vulkaen,
 Of andere Officiers, of zulke soort van venten,
 die voor het edel' nat, Het Wildbraed laten staen.

De Volgers van mijn Lijk, Gekleed in 't rood scharlaken,
 Met Pijpen in de hand in plaats van Rozemarijn,
 Karrebonkels in 't gezigt, op Inkornaten kaken,
 met Lanssers op de Hoed, 't Edele blad Flerijn.

Ik wil niet dat de Klok, Zal uren om mijn klinken,
 over mijn doode romp, Hier mee daer overluyt,
 Gy zult dan tot afscheyd Een fles met wijn gaen drinken,
 En kloppen op de kan, En drinken uyt de Fluyt.

Dat zal een teeken zijn, dit Ligtmits is gedorven,
 die in zijn leven was, Liefhebber van de smook,
 En in wiens Kelder was, Nooyt wijn nog bier bedorven,
 Maer alles dat hy had, dat bleef by hem in rook.

Vryers-Klagt.***Op een bekende Voys.***

IK die de heele gantsche nagt,
 om u Godin,
 Uyt een zuyver min,
 Door u minneklagt,
 Maer gy hebt 'er my niet geagt,
 En om dat gy mijnder niet zien en wou,
 wierd ik zo schrikkelijk benout,
 want al mijn leedetjes
 die wierden kout,
 wie had dat ooyt mijn uytverkooren vriend,
 So straf aen u verdiend
     Heb ik 'er u iets te kort gedaen,
 Seg zoete lieve meit,
 'e Is te veel gezeyd,
 't Sal wel beter gaen,
 Laet my maer eens troost ontfaen,
 En wanneer ik jou met een vrindelyk gelag,
 U ondertusse eensjes spreken mag,
 en zonderling doen ik my minneklag,
 dan zal ik al mijn leven dagen lang,
 Kwele de Minne zang.

Liefste waerom zoud gy vlugten van my,
 zoud gy haete die gy mind,
 En verlaten uwen vrind:
 Neen het issere maer veynzery,
 en wanneer ik u gaf een soentje voor je mond,
 kreeg ik van u een kusje weer terstont,
 En wanneer ik quam met mijn vinger aen u mond,
 Doe was mijn Ionkhert,
 bevrijt van alle smert,
 En van Cupido doorwond.

Ionkman de woorden die gy doet,
 Die zijn der al om niet,
 en ik lag om u verdriet,
 daerom vleyt 'er geen meer,
 want gy doet 'er mijn hoofd zo zeer,
 En daerom vertrekt van hier terstont,
 Hebt gy alleen een kusje van mijn mond,
 daerom hebt gy gesmeekt zo meenig stont,
 of meent gy dat ik daerom ben in't verdriet:
 Neen neen dat en gaet zo niet.

Zoete Lief zo gyderen mijn trou bemint,
 en mijn soete praet,
 en mijn droef gelaet door opregte min,
 og mijn overschoon Godin,
 en zo wens ik datter de wreede doot

Mijn weg rukte uyt der Aerdsche schoot,
 komt doot en komt doot
 en komt vreezelyke doot,
 So gy mijn niet tot hulp wilde zijn,
 So sterf ik van Minnepijn.

Ionkman zou ikkeren de oorzaak zijn,
 dat en ly ik niet,
 En u trouwhertig siet,
 Ik wil zijn u Vrou,
 En houwaer daer is mijn trou,
 En hou waer daer isseren mijn beste pant,
 ontfangt ontfangt op trou myn regterhant,
 En hou waer en daer issere mijn beste pant,
 komt waerde laet ons nu t'zamen gaen,
 Daer d'heldere Glazen
 staen.

Sa vrinde laet ons nu eens vrolijk zijn,
 Drinkte hele nagte dage lank,
 Dese lieffelyke drank,
 't Sal geneze onze Minnepijn,
 En sa vatteren de Glase en d'Pinte aen,
 En de Roemers magger niet stille staen,
 En sa vatteren Glazen en d'Pinte aen,
 Neemt deze Fluyt,
 Drinktse in een teug schoon uyt,
 't Is ter Eeren van de Bruyd.

De Minnaar pryst zyn schoonste Silvia.

Op een aangenaame Voys.

Silvia volmaekste alle maegde,
 Silvia gy hebt mijn jonkhert doorwond,
 een lonkje van u mijn sielje kan behagen;
 God Iupijn u schoonheyd nooyt heeft doorgrond;
 Ik roep roem van geluk,
 Als ik bloempjes pluk
 Al van u lipjes ruk,
 Wel aen Godin ik wil gewillig sterven,
 Want al 't aerdsse goed,
 Agt gy minne bloed,
 Ik wensch van u vesproet,
 Wel ey laet mijn,
 Philis u dienaer zijn.

Ik weet gy hebt u schoonheyd van boven,
 En gy roemt nog van uwe mede schyn,
 daerom dient gy voor al natuur te loven,
 U kaekjes gebloost u borst besproet

met melk,
 U hals als een zwaen,
 Oogen als diaen,
 Klaerder als de maen,
 Wel ey laet mijn,
 Philis u dienaer zyn.

Cupido waerom gaet gy gestadig stoken,
 en altijd op haer trouheyd ontfonke doet,
 En altijd op u kansje zyt getroffen,
 maekt ook niet dat gy de magt verkleyne doet
 maer daelt met u boog,
 uit den Hemel hoog,
 en neemt een zoet verhoog,
 en wilt haer met schigt op schigt doortreffe
 drinkt door haer hert,
 met een soete smert,
 dat zy gevoelig werd,
 en maekt dan,
 dat gy hoer houd in dwang.

Zang: Tegens de Zoldaten Zang.

Op een aangenaame Voys.

Wie vond ooyt armer Creatuer,
 Dat nergers om en geeft,
 Als een Soldaet vol spoorloos vuur,
 Wanneer hy 't Maandgeld heeft?
 Hy Suypt, Hy Swelgt, en dommineert,
 En houd niet op, eer 't is verteert,
 Ran tan...

Dan moet hy weder naekt te veld,
 En waagt zijn maeg're huyl,
 Aan Huur en Loot, op hoop van Geld,
 En krygt somtyds geen duyts:
 Dan kaeuwt hy Amonitie Brood,
 En drinkt eens Wyn toe uyt de sloot.
 Ran tan...

Waer dat hy komt speelt hy den Beest,
 En stoft van zynen moed,
 Hy meent dat yder voor hem vreest,
 Hoe laf is hy van bloed,
 En als hy weer het Kalfsveld hoort
 Moet de arme vechter aenstonds voort
 Ran tan...

Zijn adem stinkt hem nimmermeer,
 Door al te vette Kost;
 Hy vind zijn Graf en 't eynd der Leer,
 Verlaet hy zyne Post,
 Pal moet hy staen voor Kruid en

Lood,
En gaen stapsvoeds naer zyne dood.
Ran tan....

Een stukje droog beschimmelt Brood,
Verstrekt zijn V[...]nie zoen,
Somtyds een oude Kraeje-poot,
In plaets van een jong Hoen;
En zo hy van de Boer wat haelt,
't Word dikmaels met den huyt betaelt.

Ran tan....

Een rottig Zeyl verstrekt zyn Huys,
Een bos oud Stroo zyn Bed,
Hy is de prooy van meenig Luys,
Waer hy zijn voete zet,
Twee Vrienden heeft hy dien hy vierd,
Dat 's Armoede, en vuyl Ongediert,

Ran tan....

De Krygsman voert zyn Rykdom mee,
Waer dat hy gaet of staet,
Zoo wel te Lande als op Zee,
Maer barst niet aen 't Gebraed:
Al zijn vermaek den ganschen dag,
Is dat hy veylig snoeven mag.

Ran tan....

En port den nood hem tot den Stryd,
Dan krabt Hy dikmaels 't hooft,
En word in eene korten tyd,
Van Arm of Been berooft,
Dan is 'er geen meer helpen aen,
Als in de Stad uyt veed'len gaen.

Ran tan....

Maer komt hy rustig van den dans,
't Is hem al wat hy ziet,
Dan zingt en springt hy, op zyn Frans,
en weet van geen verdriet,
Maer raekt de buyt op na 't gevegt,
Dan is hy weer den ouden Knegt.

Ran tan....

Wort hy in Garnizoen gebrogt,
Dan staet hy, als op Stal,
en Schildert zomtyds nagt op nagt,
by ruuw weer op de Wal,
Terwyl een ander met zijn Wif,
Hem Hoorens zaeyt tot tydverdryf.

Ran tan....

Heeft hy een Stuyver in de Broek,
De Pasbaen is zijn lust,
Hy maekt zyn schat ten eersten t'zoek,
Want eer heeft hy geen rust,
Als hem het Geld blinkt in 't gezicht,
Draegt hy het Geweer niet half zo ligt.

Ran tan....

En is hy eyndelyk afgeleeft,
 Dat ziekte hem bespringt,
 die om geen Baert nog Knevels geeft,
 Maer hem naer 't Gasthuys dringt,
 Dan sterft hy als een Ezel doet,
 en is pas voor de Wormen goet.
 Ran tan....

Een nieuw Lied, van een Jonkman.

Op een aangename Voys.

Vervloekte Venus wigt met al u lonken,
 die mijn gedwongen hebt zo langen tijd,
 Komt Bacchus neer gedaelt en eens geschonken,
 die my met gunst bestraeld en steeds verblyd,
 Laet my dog eens u gunst en Nectar smaken,
 Gy word hier op der Aard een God genoemd,
 So lang als ik u troon genaken,
 Op dat u lof steeds word van my geroemd.

So haest ik kom u druyve vrugt aenschouwen,
 So ban ik Min met al haer togten uyt,
 Ia zo dat ik een afkeer kryg van Vrouwen,
 Want by de vogt men alle droefheyd sluyt,
 Za toond u nu als Bacchus dappere Helden,
 En wilt op zijn Altaer offerhande doen,
 Hy zal u met een Wijngaerd krans vergelden,
 Lang leeft de God die ons gestaeg komt voen.

Men smaekt in min de Nectar en Ambroze,
 En 't Lely wit dat op haer Kaekjes zweeft,
 Haer tandjes rood als Rozen,
 Is 't aengenaemst dat by de Goden leeft,
 Cupido met zijn pyl die 't al kan wonden,
 die zal u geven al de zoetigheyd,
 die nimmermeer by Bacchus word gevonden,
 Wijl al mijn hoop op Aurelia leyd.

Het kusje dat ik laest ontfong van uwe lipjes,
 Die vogt was Nectar voor mijn mond
 Het Ambrozijn van haer corale tipjes,
 Haer elemend was balzem voor mijn wond,
 Hoe joeg mijn hert wanneer ik meer ver-

heugt,
 Als doen ik met mijn mond u lipjes drukten,
 Gestrengeld om u hals, Za smolt ik in u vreugt.
 Gy woud ontworstelen mijn zoeten Engel,
 Maer was te zwak om mijn te wederstaen,
 Ik wierd geholpen door die kleyne bengel,
 't Guytje lagt wanneer ik 't had gedaen,
 Gy scheen vergramt maer 'k hoop dat Venus wigje zal maken,
 Dat ik u nog wel eens omhelzen mag,
 En u boezem met een schigje,
 Zou treffen dat gy wykt voor zijn gezag.

Een Nieuw Liedeken.

Stem: Suignous tous Amoeur.

'k Verfoey Venus Wigt,
 Die met syne schigt,
 Den Mensch komt te raken en hem so verpligt;
 Door het vierig blaken,
 dat hy komt te smaken
 Alle droeve saken,
 en vol pijnen ligt,
 Zijn hert leyd doorwond,
 En geheel ongesond,
 Door alle dees smerten,
 Corrompeert sijn kragt,
 en leyd in onmagt,
 Hy woelt dag en nagt,
 met dwalende zinnen,
 Die krenken door 't Mi[...]
 In de brand versmagt,
 'k Heb liever de pijn, en Ve[...],
 Voor 't best te laten zyn.
 Sa Bacchus de God,
 van de pint en pot,
 wil[t ons] Wijn schenken,
 want wy u gebod,
 niet en sulle kre[nk]en,
 Maer gedurig denken,
 In het dronken drinken,
 Te gaen na ons kot,
 uwen wyngaert rank,
 en nobele drank
 Doet Venus verschuyve,
 want het edel nat,
 uit u vreugdig vat,
 Maekt den mensch geheel zat,
 Al leyt hy gants dronken,
 Eer gy val aen 't ronken,
 hy roept schenkt nog wat,
 zo word dese Feest,

van Bacchus den geest,
Misbrykt gelyk een beest.

    Apollo u spel,
Geeft den mensch bevel,
Tot danssen en springen,
Om het droef gequel,
aen d'eene zy te drin-

gen,
 En ons ook te dwingen,
 op accoort te zingen,
 Als eenen Hemel,
 heeft dan nog den mens,
 Niet na zynen wens,
 So doet men omringen,
 straks het verkeer bort,
 tot logt van ons smert,
 men roept straks aen de weert,
 langt Tobak en Pypen,
 wy vallen aen 't grypen,
 Om slym van 't hert,
 En geven zo smook,
 g'Heel kamers vol rook,
 Dat lykt een hels gespook.

Mars als u geweld,
 meenig vroom Krygsheld
 van Ruyters zoldaten,
 die gy brengt hoog en laeg van staten
 Die hun leven laten,
 wat zal aen u baten,
 als u venus queld,
 zuyver liefde reyn:
 is den Capiteyn,
 en doet mars verschrikken,
 dat hy rijm gemoet,
 van het mensche bloed,
 terstont stelpe doet,
 weg Trommels Trompetten,
 Canon en musketten,
 want liefde is zoet,
 de liefde geeft stof,
 van alle Eer en Lof,
 Tot aen het Hemels Hof.

Harders Minne Lied, tussen Silvester en Coridon.

Stemme: Myn hartje is heel doorwont.

Silvester en Coridon,
 Die gingen eens na de Linden,
 Ontrent de Suyer Bron,
 om graesjes t'zaem te vinden,
 Fa la: Fa, la, la, la, la, la, la.

Zy quamen ter plaetse daer,
 By een zeer hoogen Ceder,
 Daer 't zeer genoegelyk waer,
 Sy gingen zitten neder,
 Fa la: Fa, la, la, la, la, la, la.

Hy vleyden haer om een kus,
 En om haer borsjes

te voelen;
Sy sey, ay Coridon flus,
Ik voel mijn hertje krioel, Fa, la, &c.
Hy sag haer zo vriendelyk aen;
En voelden daer met zijn handen,
Of 't polsje begon te slaen,
Maer ag! haer hartje branden, Fa la, Fa la, &c.
Haer borsjes heeft hyder ontdaen,
Daer sag hy de

blanke leden,
 Met twee roo Tepeltjes staen;
 En voelde voort beneden, Fa la: &c.
     Silvestertje og! mijn Lief:
 Sey Coridon met een kusje:
 Ay! doet eens mijn gerief:
 Mijn heet opstygend lusje, Fa la: &c.
     Og seyde mijn Coridon,
 Mins togje moet ik 'er bedwingen;
 de Ceder en dese bron,
 De Vogels zouden uyt zingen: Fa, la, Fa, la, &c.
     Geen Vogeltjes nog geboomt:
 Geen water zal ons beklappen,
 Het beekje dat ruyzend stroomt:
 En zal ons niet betrappen: Fa la, &c.
     Maer Coridon zal u trouw:
 My nimmer of oyt begeven?
 dat ik als Herders vrouw:
 by u mag zyn verheven, Fa la, &c.
     Betrouw me dat vryelijk toe:
 Silvestertje og; mijn waerde:
 So ik u ontrouw doe:
 So schent my lugt en Aerde; Fa la: &c.
     O Hemel wat ik daer zag:
 Sy speelden, het was een wonder,
 Dat Coridon boven lag:
 Silvestertje raekte onder: Fa la, &c.
     De Bladertjes maekten gedril:
 mit gaf Silvester een zugje:
 dog Cupido sat stil: En sag dit geestig klugje:
 Fa la, Fa la: la: la: la: la: la.

Beklag Lied, van een Minnaar over zijn Liefste.

Op een nieuwe Voys.

EN ik vreyden een Meysje teer:
 En zy was heel zoet van graetie:
 En mijn dogt het was mijn portuur:
 Als ik quam in haer Conversatie:
 En haer vriendelyk wezen bly:
 Dat staet 'er altyd voor my,
 En nu laet zy mijn in de ly.
     Og lacie wat een droefheyd,
 En is mijn nu overko-

men,

Ag lacie ik ben 't al quyt,
Die ik eerstmael had verkoren,
Had verkoren tot mijn Vrouw,
Zy beloofden mijn haer Trouw,
Ag nu laet zy mijn in den rouw.

En als ik het eens overpeys,
Haer schoonheyd en haer zoet wezen,
En mijn hert wort als een Ys,
En zy heeft mijn zo dik genezen,
En haer Oogen als Korael,
Die lonkten mijn zo meenigmael,
En zy was een troost voor mijn quael.

Is het om een lekkerheyd,
Of is 't om mijn malligheden,
Of is 't om mijn oneerbaerheyd,
Die ik eerstmael heb bedreven,
Of is 't om het Waerelds goed,
dat ik u alderliefste zoet,
En daerom verlaten moet.

't Is niet om mijn oneerbaerheyd,
Of niet om mijn lekkerheden,
Maer het is om mijn ouders raed,
Die zijn daer niet mee te vreden:
En dat ik u alderliefste zoet;
En daerom verlaten moet;
Dat kost my mijn vlees en bloed.

En als ik u derven moet:
dan zal ik moeten vlugten,
Ag mijn alderliefste zoet,
Waer in scheidt gy dan genugten,
Als men de alderliefste zoet,
Moet minnen om het Waerelds goed:
dan is 't al verloren moed.

En dat ik het u altemael,
Eens te kennen moeste geven,
en dat ik met u Persoon,
Moeste sterven ende leven,
en zy stond mijn niet te woord,
En zy maekten met my accoord,
En daer op zo moes ik voort.

En als ik u derven moet,
dan wensch ik u ook de Vreden,
Ag mijn alderliefste zoet:
Kan ik u niet tot liefd' bewegen,
en dan wensch ik u een staet,
Vol van deugden en bly gelaet,
die het al te boven gaet.

Oorlof Iongsmans al te gaer,
Wilt dit Liedeken onthouwen,
ik zeg het u in 't generael,
Wilt geen Dogters meer betrouwen:
Want zy zijn also gezind:

Gelijk als een Riet staet in de wind,
 Zo men nu aen mijn bevind.

Een schoon Amoureuus Lied.

Op een aangenaame Voys.

L'Estmael ging ik mijn zoetjes wat vermeyde,
 Buyten in het bedoude gras,
 Was om mijn zelve wat te vermeyde,
 Denkt eens hoe dat ik daer van binne was,
 Denkt eens hoe ik van binne; door t Minne,
 was ontstelt, al in het velt,
 Daer lag de moeder van de minne,
 Soetjes ter aerde nedergevelt.

En ik begondere met haer te speele,
 Met haer twee Borsjes zo wil als sneeuw,
 En haer mondje begon te kwele:
 Ik gaf haer ten eersten een kus of twee,
 Haer oogjes die zy open sloeg,
 En een lagje loeg,
 De Iager is in het Bos gelopen,
 Denkt eens hoe zoetjes dat hy daer joeg.

Het Meysje was 'er van sints te spelen,
 Wy speelde t'zame in het bedoude gras,
 Ik plukte een blommetje al van zijn steele,
 Dat wel met haer vernoegen was,
 Hier op zey zy liefde wil niet ruste,
 voor jou luste zyn gedaen dan zulle wy gaen,
 en hier op ik haer zo mindelijk kusten,
 doen zijn wy same heen gegaen.

Doen ginge wy ons zoetjes wat vermeyde,
 Wandele door het bedoude lof,
 Het was om ons zelve wat te vermeyde,
 Ik kreeg van het Meysje eer en lof,
 Doen ginge wy zitte drinke,
 doen ons wandele was gedaen, hoort mijn vermaen,
 Daer men de bas en Fiool hoort klinken,
 Doen zyn wy t'zame na huys gegaen.

Ik bragt het Meysje doen weer by haer Moeder,
 die mijn bedankte voor grooter eer,
 Ik sprak haer aen

en dat met woorden zoetjes,
 Of ik mogt kome nog wel reys weer,
 Om met mijn lief te speele, daer zy mijn verlof toe gaf,
 Ik bedankte haer af,
 Doen heb ik mijn afscheyt genomen,
 Ik blyf u dienaer, en ik ben u slaef.

Een maent of drie niet lang geleden,
 dat meysje dat kreeg groote pijn,
 zy kreeg ontroering door al haer leede,
 Haer buykje dat wiert dik hoort mijn,
 So dat haer moeder giste,
 dat haer dogter met water is,
 Maer het was mis,
 Sy is na de Dokter gelope,
 Om te besien haer dogters pis.

Og Vrouwtje zeyde hy Vrouwtje fiere,
 Ik zal't jou zegge dat gy mijn vraegt,
 en is geen watertje dat haar mankeerd,
 Het is een kindje dat ze draegt,
 Dat haer zal openbaer,
 Als haer tijd verscheenen is,
 Pas op gewis,
 Want sy een jonge Zoon zal baere,
 Dat kan ik zien aen dese pis.

De Moeder is 'er na huys gelopen,
 doen zy de waerheyd had verstaen,
 Sy wouw haer dogter gaan het vel afstroopen,
 de Vroemoer moest men haalen gaen,
 die datelyk is gekomen,
 by het mooie Meysje ras,
 Kwalyk van pas,
 een jonge Soon heeft zy ontfangen,
 dat komt van 't wandelen in 't groene Gras.

Oorlof gy Maegdekens vaert wel te zamen,
 Wilt liever t' wandelen laten staen,
 en hout u stil fraey en bequaemen,
 dan komt gy in geen droef getraen,
 Gelyk dat mooie Meysje is gedaen,
 die in 't wandelen had abuys blyft liever t'huys,
 Sy moet aen de wieg nu zitte wiege,
 Voorzeker is 't voor haer groot kruys.

Brabandse Deun.***Op een Nieuwe Voys.***

*I*K bid ou mijn lieveke:

Doed op ou deureke:

'k Heb hier al zo lang al voor ou deureke gestaen:

Want gy zyt mijn lieveke en gy dere mijn keu k k k reke:

In bey mijn armen zal ik ou ontfaen.

En ik wil mijn deureke nog niet ontsluyte:

Nog mijn slaepvensterke niet open doen:

en verdriet het ou Ionkman zo lange te staen wa a a a gten,

Gy kunt gaan wandelen al door het groen.

Wel hoe geeft gy mijn dan zulke spyteke woordekes?

Wel heb ik dat aen ou mijn lieveke verdient

Want gisteren avont lief gaf gy mijn de mindelykste wo o o o ordeken,

May dogt ik was 'er auwen beste vrind.

Wel ha u mayn lieveke ik wil vertrekke,

'k Heb hier al lang genoeg staen smeeken al voor au deur,

en ik wil gaen zoeken lief een ander maer h h h effe;

'k wens au geluk met auwen zerviteur.

Een nieuw Lied, van een Ionkman, die zyn Vryster in alle schoonheyd pryst.***Voys: Gelyk de Beekjes vloeyen.***

*E*Ngeltje uytverkooren;

o pronkje van mijn leugd,

Ag Kloris kind gebooren,

Van zeden en van deugt,

Ag, en ag ag, Nu ga ik verlooren,

So ik moet missen u vreugd.

Ionkman ik wou wel hooren:

waer in mijn schoon-

heyt legt;
't Komt mijn heel vreemt te vooren,
De reden zijn te slegt.

U wangen vol in 't bloozen,
Omringt met leugdig vel,
die staen zo root als Roosen,
U oogjes die gaen snel,
Ag en ag ag:
mogt ik u eens koosen,
dan waer het met mijn wel.

Ionkman al dese reden, Sijn maer een bagatel,
Van wel gemaekte leden, Van schoonheyd en van vel;
Ag en ag ag, Laet mijn maer met vreden,
Want ik u praet niet tel.

Ik zal mijn heel vermaken;
Als ik eens met mijn hand,
Mag aen u boesem raeken,
dan raek ik heel in brand,
Ag en ag ag,
Hoe zoet zijn u kaeken,
Als Roosjes op het Land.

Liet ik mijn boesem drukken,
dan zoud gy verder gaen,
Ionkman al deze nukken;
staen mijn in 't minst niet aen,
Ag en ag ag,
mijn Roosje te plukken,
daer wert het om gedaen.

U blanke witte handen,
en Borsjes appelrond,
schoone witte tanden,
daerby u rooder mond,
Ag en ag ag;
Hoe zoet zijn de banden,
Hebben mijn 't hart doorwond.

Ionkman 'k kan niet beseffen,
waer mijn die schoonheyd zit,
die gy zo gaet verheffen,
dat aerdig root en wit,
Ag en ag ag:
Ik kan niet beseffen,
In geen een eenig lid.

U Kin die heeft een kloofje,
en is niet plomp of grof:
daer by een goelijk hoofje,
Verzierd met 't eelste stof,
Ag en ag ag!
Gy leugdig sloofje;
daerom verbreyd ik u lof.

Ionkman 't zijn minne togten,
die u het oog verblind;
Gy zoekt het geen meer zogten,
maer niet het geen gy vind,
Ag en ag ag,
dat gy u bedogten,
Want gy loopt tegen wind.

Gelijk de Beekjes vloeyen:
met een stantvaste vloet,
So zal mijn min steeds groeien;
binnen in mijn gemoed,
Ag en ag ag,
Hoe zwaer zijn de boejen,
die ons de liefde aen doet.

Gy zoekt met mijn te gekken,
 dat hoor ik aen u praet,
 daerom wilt maer vertrekke,
 Ik verzoek dat gy gaat,
 Ag en ag ag,
 't zou maar tot nadeel strekke,
 van mijn maegd'lyke staet.

Wel waerom zou ik vlugten,
 voor die geen die ik min
 Dat zou mijn jonk hert doen zugte,
 dat ik geen troost verwin,
 Ag en ag ag,
 Wat zijn dat genugte,
 daar 's niet zoeter dan de min.

Door al u zoete reden,
 Hebt gy mijn hert doorwond
 Ionkman ik min u mede,
 en zeg mijn 't herten gront;
 Ag en ag ag,
 weest maer wel te vreden,
 Ik schenk u mijn trou terstond.

Philis in 't ruyze der blaaren,
 daer een kleyn beekje
 door vloeyt,
 laet ons te zame vergare,
 daer het kruid weeldrig groeyt,
 Ag en ag ag,
 kom laet ons paren,
 want nu ben ik ontboeyt.

Ionkman op u begeeren,
 Schenk ik aen u mijn trouw,
 In alle deugd en eere,
 Hoop ik te zijn u vrou,
 Ag en ag ag,
 wilt vreugde vermeeren,
 denkt nu om geen meer rouw.

Mijn Philis uytgelezen,
 Mijn overschoone bruyd,
 Nu zult gy mijne wesen,
 Nu is ons vreyen uyt,
 Ag en ag ag,
 nu ben ik genezen,
 Nu nog een kus tot besluit.

***Droevig Trouw-geval, van een jonge Edelman met een ryke Edelmanns
 Dogter, onlangs geschied tot Parys.***

Voys: Waar is 't Fortuyn nu ras.

WAt heeft de dolle Min,
 Al groote droefheyd in,
 Gelyk ik zal verhalen in dit Lied,

een zaak die korts tot Parys is geschiet,
Hoe dat een Iuffrouw schoon,
Seer magtig rijk en aller Maegden Kroon,

Vermaerd van stam voor al de wereld,
Was haer goed Geslagt,
By yder groot geagt.

Dees jonge Iuffer teer;
was vol van deugd en eer,
om haer schoonheyt was zy wel gezien,
zy wiert bemint van veele Edellien,
die haer met hert en zin,
De Trouw aenboden,
uyt opregte min,
Sy wiert versogt,
schier alle dagen,
Om in eer en deugd,
Te wesen by de vreugd.

Een jonge Edelman,
die sprak haer Vader an,
of hy mogt trouwen met zyn waerde Kind,
Dien hy van herten boven al bemind,
wy zyn nog Maegschap goed,
So blyft ons Vriendschap dan in goed en bloed,
De Vader sprak de trouw te dwingen,
dat baert veel getreur
Ik geen mijn Dogter keur.

De Vader wijs en goed,
sprak tot zyn Dogter soet,
Wyl gy nu staeg verzogt wort tot den Trouw,
Neemt keur van een die gy wil zyn ten Vrouw,
Sie daer's een Diamand,
Geeft s'hem die gy bemind op Trouw te pand,
So kunt gy u in d'Egt begeven,
En leven te zaem,
In Liefde zeer bequaem.

De dogter op dit pas,
die haer de liefste was,
Gaf zy haer hand en schoone Diamant,
ontfong van hem ook weder Trouw te pand,
Waer op dees Ionker ziet,
Uyt liefden haer terstont een kusje bied,
Verheugt van geest waren zy beyden,
Om als Man en Vrouw,
Te treden in den Trouw.

Maer als d'ander Minnaer,
Nu hoorden dat voorwaer;
dees Iuffer aen een ander was verlooft,
En hy voor altijd van haer gunst berooft,
Sijn hert door nijd ontsteek,
en barst van spyt gelyk een dood zo bleek,
verzind een list om hem te wreken,
Aen dees Ionge spruyt
Die nu reeds was de Bruyd.

Hy stilt zyn gram gelaet,
voort na haer Vader gaet,
En sprak schoon ik u dogter niet geniet,
't Is myn wel leed,
Maer 't is nu al geschiet;
Mijn Vader was u vriend,

Ons vriendschap daerom niet gebrooken dient,
De Vader sprak wy blyven vrienden,
en hy wierd genood,
Op 't Feest als Speelgenood.

Hoord wat dees looze guyt,
 In zijn gemoet besluit,
 Hy gaet voort heen bedenkt een duyvels list,
 Daer Vader, Bruyd nog Bruygom niet van wist,
 Koopt veel Struykrovers om,
 Gaf haer te zaem tot loon een groote zom,
 om zijn herstogten te volvoeren,
 En dees schoon Ionkvrouw,
 t'Onteeren voor den Trouw.

Dees Rovers moesten rad,
 Haer digt buyten de stad
 In 't bos versteken tot dien dag dat hy met speelnoods,
 Bruyd en Bruygom quam voorby,
 als zy na 't Trouwen gaen,
 om dan te zaem op haer te vallen aen,
 En met geweld de Bruyd te steelen,
 brengen haer zo veer,
 In 't Bosch na zijn begeer.

Den tyd genaekte nou,
 dat sy sou gaen ten Trouw,
 Begaven haer te zamen op de reys,
 Ontrent een hallef
 uur buyten Parys, Maer al dees Speelnood,
 Quam in het bosch ontrent dees rovers snoot,
 heeft hy aen haer een zeyn gegeven,
 Waer op dit gespuys,
 Quamen met groot gedruys.

Sy vielen als verwoed,
 Op 't Bruylofts volk met spoed,
 Namen de Bruyd voort van de Bruygom af,
 Liepen met haer in 't bosch al met een draf,
 De Speelgenoten goed;
 verweerden haer dog vlugten,
 Om zijn bruyd zeer ras,
 die hem ontstolen was.

Dees nydige Speelnoot en valse minnaer snood,
 was met de bruit gelopen in het wout
 daer hy dees maegt onteeren wil zeer stout,
 maer ziet dees juffer teer, sygt van de
 schrik voor dood ter aerden neer,
 en heeft terstont de geest gegeven,
 eer hy haer genaekt,
 en tot zijn wil geraekt.

Als hy nu sag met spoed,
 Dat deze luffer zoet, .
 haer mond bekleemde en haer oogen sloot
 En niet genieten kon haer teere schoot,
 So riep hy luyd en gram,
 'k Wou dat de doot mijn't leven ook benam,
 Komt Charon wilt mijn overzetten;
 by al 't hels gespuys,
 In d'onderaerdse kluyt.

Hy trekt terstont zijn Swaerd,
 en steekt het met een vaerd,
 voort in zijn borst het bloed dat sprong 'er uyt,
 Op 't doode Lichaem van de Jonge bruyd,

Hy viel

strak onder voet,
 Versmoorden daer so in sijn eyge bloet;
 Om dat hy door geen wraek nog listen,
 Kon voldoen zijn min,
 So storf hy dol van zin.

De Bruydegom altoos,
 die liep als hopeloos,
 In 't bos te doolen en sprak vol geweent
 Sal ik mijn bruid verlaten? neen! ô neen,
 'k Sal zoeken overal,
 Soo lange tot dat ik haer vinden zal,
 op 't lest is hy aldaar gekomen,
 daer zijn bruyd minjoot,
 Lag met de Speelnood dood.

Hy stont geheel ontsteld,
 Syn ziel in 't lichaem smelt
 En sprak gy valsche Speelnood snoode fielt,
 Door u bedrijf zo is mijn Bruyd ontzielt,
 benyder van mijn Trouw
 gy brengt mijn bruyd u zelf en mijn in rou,
 U Siel zal eeuwig lyden pyne,
 In de helsche gloed,
 Voor 't quaed dat gy hier doet.

Wie troost mijn in dees nood,
 Ik wensten dat de dood,
 Mijn nedervelden by mijn lieve bruyd,
 en rukte zo mijn ziel ter wereld uyt:
 Hy gryp het Swaerd met smert,
 En heeft het ook gestooken in zijn hert,
 En viel zo by zijn bruydje neder,
 Smoorden in zijn bloed,
 siet wat de liefde doet.

Dees droeve maer zeer rad,
 Verspreyde in de stad,
 als dat de Bruyd en Bruydegom dood was,
 de Speelnood mee die zelfs d'oorzaak was,
 men heeft haer met droefheyd,
 gehaelt van daer en in het Graf geleyd,
 Siet hier o jeugd! benijd geen Liefde,
 Van Bruydegom en Bruyd,
 So word geen Trouw gestuyt.

De verlatene Minnares,

Stem: Het best op Aard is een gerust gemoed.

Wat wreede pijn ley ik bedroefde maegd,
 dewijl hy die mijn hert en ziel behaegd,
 Ten landen uyt van

my is afgeweken,
 de droefheyd bind mijn tong belet my 't spreken,
 So dat ik vaek:
 So dat ik vaek:
 In 't midden van mijn vreugd,
 Alleenig quyn, Alleenig quyn,
 als yder zig verheugd.

Als ik gedenk de tyd wanneer hy plagt,
 Zijn dienst aen mijn te bieden dag en nagt:
 En meenigmael dees roode Lipjes kusten,
 Op mijn wangen zijn verlangen blusten,
 dan word mijn ziel,
 dat word mijn ziel,
 door onlust omgevoerd,
 Men noemt hem noyt: men noemt hem noyt,
 Of 't hert is nu ontroerd

Veragter van een die u altoos mind,
 wat boos gedrogt heeft u 't verstand verblind,
 dat gy verleyder mijn nu zo komt haten,
 Is dat u woort van mijn noyt te verlaten,
 In eeuwigheid
 In eeuwigheid,
 Tot dat de felle dood U trok van d'aerd,
 U trok van d'aerd,
 In aller dooden schoot.

Maer ag mijn ziel betoond dog u geduld!
 Bedenk u wel 't is u eyge schult,
 't was mijn manier de minnaers bits t'onthalen,
 Nu komt de wraek volkomen mijn betalen,
 Ontbloot my van,
 ontbloot my van,
 Mijn eenigste pleyzier,
 Mijn Ieugd vergaet, mijn Ieugd vergaet,
 door 't ongeneeslijk vier.

Speelnootjes die met my in Vriendschap waert,
 En mee verlangt om eens te zijn gepaerd,
 Ik bid tast toe terwijl 't u mag gebeuren,
 so krijgje als ik geen reden om te treuren,
 Wie zig by tijds,
 Wie zig by tijds,
 en levens wel beraed,
 Loop geen gevaer, Loopt geen gevaer,
 Van zig te zien versmaed.

Een Vryers speculatie,

Op een aangename Voys.

EN ik ging lestmael uyt wandelen,
 Doen ik nog Vrijer was, en ik zag een kaersje branden,
 door een

ruytje al van een glas,
En ik bender by geklommen,
geklommen,
om te zien wie dat het was.

En dat edele Matresje,
Al op haer beddetje lag,
en om vlooytjes te gaen vangen,
Ia vangen,
daer na was mijn verlangen,
Of zy nog Maget was.

En de Kaers ging uyt en 't was donker,
en 't krijgen dat was gedaen,
en doen ging ik legge lonke,
Ia lonke
Vrouw Venus minne vonke,
en ik ben weer op gestaen.

Kaersjes en mooye Meysjes,
die hebben mijn verleyd,
en wyt ik op mijn oogen,
Ia oogen,
die hebben mijn bedrogen,
door mijn nieuwsgierigheyd.

Een Zamenspraak tusschen een jonkman, en een jonge Dogter.

Op een nieuwe Voys.

*P*Ourquoi vous pleinje vous,
*C*onstante vous ma belle,
*P*ourquoi vous pleinje vous.
*Q*u'an t'on ne mocque vous,
*I*sabel espris volage,
*V*ous etres fort jalous,
*C*onstante vous ma belle,
*Q*u'an ton ne mocque vous,

Ionkman.

WAarom verlaet gy mijn,
Zeg alderliefsten Engel,
Waerom verlaet gy mijn,
Zeg alderliefste Meyd,
Gy hebt mijn hert gestolen,
Gestoken in de brand,
Wilt gy mijn nu niet helpen,
Zo raek ik vast van kant.

Dogter.

Ionkman al u valsheyd,
En al u looze streeken,
Ionkman al u valsheyd,
Gaet na een ander Meid,

Wilt u fortuyn gaen zoeken,
by een dienstmeyd of boerin
En zoekt in andere hoeken,
Zo krygt gy 't na u zin

Ionkman.

Zeg Meysje wilje nu,
Dat ik om u zou sterven, Zeg
Meysje wilje nu, Dat ik u niet meer zie,
Het zyn u schoone oogen,
Die mijn hebben doorwond.
Gy laet mijn gaen verlooren,
Daer gy mijn helpen kont.

Dogter

Ionkman al wat gy zegt,
Het zijn maer bagatelle,
Ionkman al wat gy zegt,
Gy meent het niet opregt,
En al u looze strecken,
Kennen de Dogters wel,
Brenge meenig in gebreken,
Want gy verstaet mijn wel

Ionkman

Og weest dog niet zo straf,
Mijn alderliefsten Engel,
Og weest dog niet zo straf,
Dat ik moet gaen in 't graf,
Maer wilt mijn weder minnen,
En dat op staende voet,
Zo zult gy aen mijn winnen,
Myn vleesch en ook mijn bloed.

Dogter

Ionkman al u schoonheyd,
En u bevalligheden,
Ionkman al u schoonheyd,
die hebben mijn verleyd en
al u schoone woorden,
Die hebben mijn doorwond,
Komt laet ons zamen treden,
Nu in den Egt terstont.

Besluyt.

Oorlof tot een besluyt
Ionkmans en jonge Dogters,
oorlof tot een besluyt,
die garen zijn de Bruyd,
en wilt zo lang niet vryen,
en doet het metter spoed,
Want zy zoeken jou te verleyen,
En schoppen u met de voet.

Een nieuw Lied, ofte Samenspraak, tusschen een Jonkman en een jonge Dogter, hoe dat dese Jonkman haer heeft verlaaten, en de Jonge Dogter van hartseer is Gestorven. Geschied tot Bergen, in de voorleden Maant.

Op een aangenaame Voys.

Wie wil hoore zingen,
van vreugden een nieu lied,
Al wat daer kortelinge tot Berge is geschied,
Al van een Jonge dogter die zo gestorven is,
Het zal niet zyn verborge wie dat den oorsaek is.

Een Ionkman haer beminde,
Beminden langen tyd;
Hy haer altijd verzinden,
Tot hy het Ia woord krygt,
Als hy het Ia woord had gekreegen,
van haer Ouders en van haer,
Toe is hy weg gebleve
En kwam nooyt weer by haer.

Op een Avond voor desen,
Had hem die Maegt ontboon,
Sy meende hem te spreekte,
Gelijk sy was gewoon,
mijn god hoe sal ik het make,
Sy meent Getrouwt te zyn,
Maer het zyn andere zaken,
Dat deed haer groote pijn.

Wel wat moet dit hier wesen,
Wel wat sal ik hier doen,
Sy ging na huys toe treden,
En klaegden haer nood koen,
En sprak zo meenig werven,
Nu zit ik in den nood,
Van rouw zo moet ik sterven,
Om hem den bitteren Dood.

Ik heb jou hier ontboode,
Ik ben geen Trouw gezind,
Gy zyt mijn Uytverkoren,
die ik alzo zeer bemin
Maer laet ons nog drie Iaer wachten,
Als sy aenhoorden dit,
Toe viel zy in onmachten,
Besturf als de Dood zo bleek

Sy quam weer tot bedaten:
 Sy riep met droef geluyd:
 Nu zit ik in 't beswaere,
 Ik dogt te zijn de Bruyt
 Hy gaet met een ander streeven,
 En ik zit in den nood,
 Nu ik hem heb gegeven:
 Mijn teere Maegde Schoot.

Ik mag mijn wel beklagen,
 Doen ik hem eerstmael sag,
 In 't bloeijen van mijn dagen,
 zit ik in droef geklag,
 Nu hy mijn hertje heeft gestoolen,
 En ik leg in Godes hand.
 Ik moet nu onverhoolen,
 Sterven door Godes hand.

Schoon hy gaet van mijn vlugten,
 Ik hoop den Heer die zal,
 Hier na met groot genugten,
 mijn in het Hemels dal,
 O , Valsche Minnaer hier neeven,
 Ik leg in Doods gevaer,
 Den Heer sal u nog geven,
 straffen daer voor hier naer.

Sy lach daer wel ses maenden,
 te Bedde dat zy lach,
 Dickmaels van hem verhaelde
 Met een so droef geklag
 Veel Docktoors en Suerzyne,
 Die kwamen haer te baet,
 Sy moest den Dood besuuren,
 Eylaes het was te laet.

Men hoorden de Klokjens Luijen
 met een zo droef geklanck,
 In plaets nu van te Trouwen,
 Bragt men het Lijk te Aert,
 Och Ionge Dogters wilt dit onthouwen;
 Siet wat de Liefde doet,
 Wilt sulke Ionkmans schouwen
 Die minnen om het goed

Boeren Vryagie tussen Krelis Klaasz. en Kniertje Teunis.

Voys: Kom myn hartje kom myn &c.

DAt gaet nu zo regt na Kniertje,
 Na die sagte bolle meyt,
 Og 't is zulk een lieven diertje,
 t Is wel waert te zijn gevryt,
 't Is een Meit die schyven heyt,
 Klaer was Kees og armen,
 Had ik haer 'k Sou voorwaer,

Mijn by haer kluytjes warmen.

Dats een Klopje doet dog open,
 Kniertje Teunis liefsten Kint,
 Laet mijn niet troosteloos hopen,
 Want ik heb jou zo besind,
 Als een eygen moer haer Kint,
 Soeten lieven Susje,
 Komt dog of, Met verlof,
 En schenkt mijn een kusje.

Bent gy 't Krelis wel jou stryer,
 Dit is immers geen fatsoen,
 Wat komt gy jou loosen fleyer,
 Hier zo laet by avond doen,
 Wel hey wie raet u zo koen,
 Neen gy moet vertrecken,
 Deze praet, Lieven maet,
 Is maer voor de Gekken.

Soete Schaep wild u niet storen,
 Soete bekje doet maer op,
 wilt eens na mijn reden horen:
 Og set mijn dog op geen schop:
 Schone albasterde pop:
 Ik mag jou zo lyen,
 Daerom kom: Ik o Blom:
 By jou Meyd uyt vryen.

Lieven Kintje wel wat voerje:
 Hier zo laet op desen kust,
 Loop husselen lieven broertje,
 Gy stoord mijn maer in mijn rust:
 Woud gy van mijn zijn gekust,
 Gaet na Kees Ooms Kaetje,
 Die sal jou Uyt de rou,
 Helpen lieve Maetje.

Kniertje lief mijn sinnen haken,
 Veel meer na Iou als na haer,
 Kaetje kan mijn niet vermaken,
 Geef mijn 't la woort wy zijn klaer
 Hellept mijn uyt dit gevear:
 Kniertje lief gepresen:
 Ik sal jou, zijn so trouw:
 Als een Man kan wesen.

Dit zijn maer al malle praetjes,
 die wy hier al zijn gewend,
 En vullen hier gants geen gaetjes:
 loop maer kuyere loop Vent
 Meend gy dat men u niet kend,
 Lieven, Melis Klaesz. Ie bend te plat:
 'k wagt nog wat
 'k Wil mijn niet verhaesten.

Kniertje Lief dien klynen bengel,
 Cupido heeft mijn doorwond,
 Dat ik so lief om jou hengel:
 Doet jou rookornaten mond,
 liefste lief maekt mijn gesont,
 Ik zal met de Winkel,
 Spelen dan, Als een man,
 En gy met mijn schinkel.

Hey ik sie dat krelis Claessen,
Mijn deel is daer is mijn hand,
krelis Claessen is de naeste,
ik schenk u mijn

land en sant,
 Neemt op trou dees diamand,
 steekt hem aen jou pinkje, .
 Roep nou uyt, Overluyt,
 Mijn mijn is het vinkje.

Een soete en vermakelyke Vryagie, tussen Jantje en Antje:

Stem: Is de liefde soet lyden.

MYn liefjen mijn leven,
 Ey kijk nou eens uyt,
 En laet ons begeven,
 Daer het Vogeltje fluyt,
 In plaetjes verholen,
 Seer stil en bequaem,
 Laet ons daer saem dolen,
 Ist u aengenaem,
 So daer by gevalle,
 't Een op 't ander geschiet,
 Bos berg of dallen,
 die en melden het niet.

Dat is als de Gecken,
 Wout gy in het groen,
 So wat trekkebekken,
 En jou lusjes voen,
 Ik sal mijn wel wagten,
 Voor die malle daet,
 Weg weg geen gedagten,
 't Is best dat gy gaet,
 So salder geen bossen:
 Nog bladers of boom,
 Nog klippen nog rotsen:
 Mijn brengen in schroom.

De schroom van u herten,
 die sal haest vergaen,
 En ook al de smerten,
 Als 't u word gedaen,
 Het soetste plysirtje;
 dat ooyt ymant kan;
 doen aen een zoet liefje
 O lapt gy 't maer an,
 Seg wie sal het melden;
 de Boompjes sijn stom;
 de blaeden doent seldom;
 En het wout ziet niet om.

Weg weg al die praetjes;
 die gy hier vertelt;
 die vullen geen gaetjes;
 Noch brengen geen gelt
 dat syn zo wat nukken;
 So lang als ik maer;

't Roosjen niet laet plukken;
Blijf ik uyt 't gevaer;
'k Laet mijn niet bedotten;
Ik zeg u van neen,
dat was als de sotten,
Daerom gaet vry heen.
Wort gy quaet o Meysjen;
Ik en doe jou geen leet;

Waerschout mijn een reysjen,
 Als gy bent gereet,
 Te nemen een Trantje,
 O Gy zijt so lief,
 Weest dog soete Antje,
 Eens tot mijn gerief,
 Ligt trouwen wy samen
 Nog wel in het hooy
 Gy moet jou niet schamen,
 Bloet dat gaet so mooy.

Gaet na 't Buttermarkjen,
 Daer zijn Meysjes sat,
 Soete lieve hartjes,
 Op het duyveplat,
 Daer kunt gy mee trouwen,
 Al wast op de vloer,
 Die zullen jou klouwen,
 Loop heen lompen loer,
 Gy sult mijn niet pieren,
 Ik blijf in mijn Huys,
 Ik hou van geen zwieren,
 So stil als een Muys.

't Is wel soete schaepjen,
 Hout gy der niet van,
 Vlast gy op geen hapjen,
 daer ellek wil an,
 Ik hou dan mijn peper,
 Als gy het laet staen,
 So goet dat is seeper,
 Als gy u safraen,
 Laet het u niet rouwen,
 als 't jou nou wat deert,
 Ik hebt u vol trouwen,
 Nu gepresenteert.

Gy kunt mijn niet loeren,
 Loop jou slegten hals,
 Dats goet voor de Boeren,
 De kaert is hier vals,
 Want al zulke neste,
 Schuw ik als de pest,
 Hier is niet ten besten,
 't Is nul in 't rekest,
 Vrysters gy moet weten,
 Krijgt men so eens wat,
 Een hont heeft 't u gebeten,
 En sy zetten haer spat.

Droevige geschiedenis, voorgevallen tot Leuven in Brabant.

Voys: Van 't Meysje van Bergen.

DWase liefden jou vrugten,

Baren niet als verdriet:
Sy doen menig Mens zugten,
gelijk als u dit lied,
Hier zal te kennen geven,
Ionkheyt neemt dit in agt,
daer is by s'Mensche leven,
Geen snoder daed bedagt.

Een Weduuw rijk en magtig,
 van haven Gelt en Schat,
 Tot Amsterdam woonagtig:
 een eenig Soontje
 had, die zy om te Studeren,
 Stuurden wat ver van lant,
 Om zijn study te leeren,
 In Leuven in Brabant.

Hy jonk en onbedreeven,
 Gelyk de Ionkheyt doet,
 Heeft hem terstont begeven,
 By zulk gezelschap zoet,
 Dat dag en nagt studeerden,
 By Bachus in de Wijn,
 daer hy wynig by leerden,
 Als vrolyk te zijn.

Een dogter als een Werelt,
 Onnozel als een Lam,
 Met eer en deugt beperelt,
 En van een goeden stam,
 Quam hy by te verkeeren,
 En dat in zulk een schijn,
 Op hy in deugt en eeren,
 Wel mogt haer minnaer zijn.

Hy zwoer by al wat leven,
 Ontfangen had dat hy
 haer nooyt en zou begeven:
 Maer trouw'lijk blyven by
 Tot dat de Doot zal komen,
 en rukken hem van kant,
 Lief sey hy wil niet schromen:
 daer is een Diamant.

Eer ik u zal begeven,
 Sal den Hemel vergaen,
 Of Godt die moet zijn zegen,
 Mijn ooyt laten ontfaen,
 ik zal een trouwe hoeder:
 voor u zijn liefste zoet,
 Geldt en goet heeft mijn Moeder,
 Sey hy in overvloed.

Dus heeft hy haer bewoogen;
 dit duyfje zonder gal,
 Maer 't was al vals gelogen:
 Als gy nog hooren sal:
 dogters wilt hier uyt leeren:
 Versint eer gy begint want
 de Ionkmans haer zweren:
 Is niet als enkel wint.

Dit is zeer wel gebleeken.
 Aen dees bedroefde Maegt
 hoe hy door loose streeke,
 haer Maegdom heeft ontjaegt
 En pleegden zo zijn lusjes:
 Met haer na wil en wens:
 door syn geveysde lysjes:
 waer toe vervalt den mens.

Maer na verloop van dagen,
raekten dees Maegt bevrugt,
die 't haer minnaer ging klagen,
Sugten menigen sugt:
en kon wel haest bemerken,
Aen al syn doen dat hy,
door zijn ontrouwe werke:
haer had gebracht in ley.

Sy sag tot haer leetwesen,
Wel dat de liefde niet,
Meer en was als voor desen:
en dat hy haer verliet,
Terwyl hy nagt en dagen,
weer ging zijn ouden gang:
Na haer niet eens quam vragen:
dat viel haer droevig bang.